

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 996

DE GEHEIMZINNIGE X.

20 cent

Houston sprong over den gevallen agent heen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De geheimzinnige X.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN BRUTALE ROOF.

Het was dien avond zeer vol in de groote, overdadig versierde zaal van de Groote Opera in Londen.

De wereldberoemde tenor Gigli zou zingen. Een zijner glansrollen — de Hertog in Rigoletto.

Het scheen dat de tijdsomstandigheden plotseling geen gewicht meer in de schaal legden, alsof alle zaken eensklaps weder winsten opleverden, als men zag naar die zaal vol goed gekleede mensen, waar geen enkele plaats onbezet was — en de goedkoopste plaats kostte dien avond, twee shillings — heelemaal onder de hanebalken.

Ook in de loges, in hoefijzervorm tweemaal, boven elkander, langs de zaalwanden loopend, was geen plaats onbezet.

En het waren wel voornamelijk vrouwen, die in groote getale kwamen opdagen om te luisteren naar dat moderne phenomeen, naar die heerlijke stem, die kwam uit zulk een klein gedrongen lichaam.

En toch had het drukke, nauwelijks onderdrukte gefluister dat voor het begin van de voorstelling door de zaal ging, niet in de eerste plaats den beroenden Italiaanschen tenor tot onderwerp.

Men sprak over zaken, die lijnrecht tegenovergesteld mochten heeten aan alles wat Bel Canto heet.

Om een lange zaak kort te maken — zeer velen van die dames en heeren in avondtoilet spraken zeer druk over Mister X.

En dat was niet verwonderlijk, want zelfs in een wereldstad als Londen, waar iedere tien minuten iets buitensporigs voorvalt, hadden zijn naam en zijn daden reeds opzien gebaard, ofschoon deze misdadiger pas onlangs ten tooneele was verschenen.

Ja — een misdadiger! En een buitengewoon brutaal, schrander en ondernemend man! Het zal noodzakelijk zijn, wil men het volgende goed begrijpen, zoo kort mogelijk na te gaan, wat deze geheimzinnige, nog door geen menschenoog geziene misdadiger reeds had bedreven, ofschoon de politie er nog altijd niet in geslaagd was hem zelf op te sporen.

Sedert eenige weken werd Londen bezocht door een ware plaag van nachtelijke overvallen, die even gedurfd als eenvoudig waren, en altijd zonder de minste hapering bijna steeds op dezelfde wijze waren verlopen. Het slachtoffer kwam rustig aanwandelen, plotseling scheen hij een soort van electrische schok te

krijgen, hij viel neder, onmiddellijk kwam er hulp opdagen van bereidwillige lieden, en een van die lieden zag kans, hem binnen enkele seconden te ontlasten van een portefeuille, die altijd dik was volgepropt met bankbiljetten, ook in al die gevallen, waarin de bezitter normaliter zoo goed als nooit met een grooter bedrag dan een paar pond sterling in zijn zak liep!

Dat was al raadselachtig genoeg, maar de zaak werd nog vreemder, omdat niemand van de slachtoffers zich nauwkeurig kon herinneren wat er eigenlijk met hem gebeurd was. Opvallend mocht worden genoemd, dat er onder de hulpbiedenden onveranderlijk een man was met een zwarten vrij langen baard. De politie, blakend van ijver, arresteerde fluks eenige handenvol zwartbaarden en was genoodzaakt, die al zeer spoedig weer vrij te laten met een zwakjes gemompeld excuus, want het is wel vreemd, maar zelfs een Engelschman schuimbekt, zoodra de natuur hem voorzien heeft van een zwarten baard, wanneer hem naar zijn meening onrecht wordt aangedaan. Het is waar dat de meesten van die langbaardige, zwarte Britten, meerendeels Grieken zijn! En een Griek is een prikkelbaar man. Hoe dit ook moge zijn, de echte zwartbaard was er nooit bij onder al die arrestanten, die heel gemakkelijk hun alibi konden bewijzen, en dit natuurlijk niet nalieten.

Het werd al heel spoedig angstaanjagend, want die overvallen hadden plaats met de regelmaat van een uurwerk en in verschillende, ver uiteengelegen wijken van de wereldstad.

Enkele malen was er toevallig juist een politieagent in de buurt, die scherp toekeek, en als hij de eerste ter plaatse was dan liep de zaak weleens met een sissert af, en het slachtoffer behield van zijn avontuur slechts een paar kneuzingen, een gedeukten hoed, en vaak een zware hoofdpijn.

Zooals reeds gezegd — het zonderlinge was dat al die heeren die daar maar zoo plotseling op den grond vielen, als door den bliksem getroffen, zeer goed voorzien waren van geld en dat zij speciaal voor dien noodlottigen avond dat geld bij zich schenen te hebben gestoken, en waarom zij dat gedaan hadden — dat wisten zij volstrekt niet meer, en daarin school nu juist het wonderlijke!

In een enkel geval betrof het zelfs een nog jonge man, die met een zeer groot bedrag van zijn patroon in zijn zak rondwandelde, zonder naderhand te kunnen herinneren, hoe dat bedrag daarin was gekomen, en de zaak zal er zeker leelijk genoeg voor hem hebben uitgezien, als gelukkig niet juist tegen dien tijd

een glimp van de waarheid tot de hersenen daar in Scotland Yard was doorgedrongen.

Het was een hypnotiseur, die de aanstaande slachtoffers zorgvuldig uitkoos, bestudeerde, tegenover zich wist te krijgen, hun zijn wil oplegde, en hen beval daar en daar, dan en dan met een nauwkeurig vastgesteld bedrag aan geld bij zich, te zullen verschijnen.

En dat was nimmer mislukt, iedereen had als een lam gehoorzaamd aan dat bevel, — wel te verstaan, zonder detzelf te weten! Totdat er eensklaps een einde kwam aan die serie kunstig opgezette en even handig uitgevoerde overvallen omdat er in Londen een man leefde die niet gevoelig was voor de oogen van een hypnotiseur en die de truc reeds lang doorzien had, voor de politie nog aan de mogelijkheid van hypnose dacht!

Die man heette John Raffles, althans zoo was hij bekend, en had hij zich trouwens later ook bekend gemaakt aan den thans in voorarrest zittenden hypnotiseur Bernard Clinch, die wat later een langdurige gevangenisstraf tegen zich zou hooren eischen.

Raffles had aanstonds begrepen hoe hij de zaak moest aanvatten en hij wist de aandacht op zich te vestigen van Clynych — of liever van diens geheimzinnigen lastgever, Mister X genaamd. Hij deed zich voor als een zeer rijk Russisch juwelier, hij wist over zich te laten schrijven in een paar bladen, en Mijnheer Clynych liep er blindelings in, bezocht hem, hypnotiseerde hem — tenminste volgens zijn geloof — en moest toen de bittere vruchten plukken van die onvoorzichtigheid. Het zou ons te ver voeren om hier te verhalen hoe de val werkte, dien Raffles zoo kunstig had opgezet. Het zij genoeg, mede te deelen dat Clynych erin liep, nadat reeds een handlanger van hem was gepakt, en zelfs een bijna volledige bekentenis aflegde. Bijna — want Mister X, de man achter de schermen, de man die aan de touwtjes trok — dien kreeg het publiek dat de Rechtszaal tot in den nok vulde, helaas niet te zien. Niet alleen dat Clynych hem niet wilde verraden — hij zou het eenvoudig niet hebben gekund.

Er was een goedgeorganiseerde kleine bende, o zeker, maar hoe de chef van die bende er uitzag — niemand van de leden had er het flauwste vermoeden van. Slechts twee personen, Clynych en zijn maat Armstrong wisten althans hoe zijn gestalte er ongeveer uitzag — maar hoe zijn gelaat was, konden zij onmogelijk zeggen, want hij verscheen niet anders voor hun oogen dan met het geheele hoofd verborgen in een soort van zak van zwarte zijde, waarin zich slechts twee kleine, ronde gaten bevonden teneinde er doorheen te kunnen zien.

Armstrong verklaarde ook precies hetzelfde en de politie was nog niet veel verder. Zij kon deze twee mannen naar de gevangenis helpen sturen en dat deed zij dan ook vol ijver, maar daarbij bleef het.

In dit Rechtsgeding werd ook, maar vrij vluchtig, den naam van John Raffles genoemd. Clynch bezwoer bij hoog en laag, dat Raffles zoo bekwaam de rol van den Russischen juwelier had gespeeld, de man die hem de boeien als het ware om de polsen had geschoven, en de heeren van het gerecht wisten ook heel zeker, dat de man niets anders dan de waarheid sprak — zij hadden het zwart op wit of liever paars op wit, in den vorm van een eigenhandig door Raffles getikt briefje! Raffles was ook in aanraking geweest met Mister X, maar helaas niet lang genoeg om ook hem te kunnen vatten.

Die geheimzinnige man was dus nog steeds op vrije voeten, en ofschoon hij zijn hypnotiseur kwijt was, vreesde men algemeen, dat hij de partij niet zoo spoedig gewonnen zou geven, en thans, in afwachting van een even goeden plaatsvervanger van Clynch, wellicht een andere methode zou toepassen, om zich geld te verschaffen.

Welnu, het was over dezen man, het was over het thans hangende proces, dat binnen een paar dagen beëindigd zou zijn, en het was ook zeker niet het minst over John Raffles, dat thans zoo druk gefluisterd werd in de fauteuilles, in de stalles, in de loges, en in wat de Londenaar de „pit” noemt.

Het mag echter zeer de vraag worden genoemd of die vele vrouwen, die daar voor een klein — en soms een groot fortuin aan juweelen om den hals, of rond de armen droegen, een les hadden getrokken uit het gebeurde, en zich speciaal beschermen tegen roofovervallen. Zeer waarschijnlijk waren zij in hun eigen auto komen aanrijden, met begeleider naast zich, en het is even waarschijnlijk dat geen hunner ook maar een seconde dacht aan de mogelijkheid, als slachtoffer te vallen van een hypnotiseur. En daarbij vergaten de vrouwen wel een weinig dat juist het onaangename van zulke geheimzinnige bevelen is, dat zij dikwijls dagen te voren worden gegeven, — zonder dat men het weet — zonder dat men den man die ze geeft, ooit van tevoren gezien heeft. En die man kan zich voordoen als brievenbesteller, pakjesdrager, kruier, ja, als een slaggersbediende!

Nu echter was men volkomen gerust, nam elkander scherp op, zooals dat het geval is waar veel vrouwen bijeen zijn, en wachtten op de dingen die komen zouden.

Het was warm in de zaal, en vele wuifden zich koelte toe met hunne programma's die knisterden als dorre bladeren in de herfst.

Het was nog vijf minuten voor de eerste klanken zouden weerklinken van de opgewekte dansmuziek, waarmede Rigolette inzet, toen nogmaals een logedeur geopend werd door een kleine hand van een coquette oeuvreuse en een heer en dame binnentraden, die plaats moesten nemen op de derde en de vierde stoel, daar de eerste en de tweede reeds bezet waren.

Het was een van de kleinere loges en meer, plaatsen waren daarin niet.

De dame kon omstreeks dertig jaar zijn, en zelfs de nijdigste critiek zou moeten toegeven dat ze zeer mooi was. Tal van Londenaren kenden haar trouwens zeer goed, tenminste van uiterlijk, want zij was een van de meest bekende en geliefdste actrices van dat oogenblik.

Niemand echter kende den heer die haar vergezelde. In ieder geval was het niet haar man de bankier Bernard Mackay, waarschijnlijk een vriend des huizes, die door de bevallige tooneelspeelster was uitgenoodigd. Zij zelve was steeds haar eigen naam — Maud Ingerstone blijven dragen, den naam die haar beroemd had gemaakt.

Maar als zij niet mooi was geweest, dan zou zij misschien toch wel de aandacht hebben getrokken door het bijzonder schoone, driedubbele snoer van diamanten, dat om haar prachtige hals lag en door de braceletten eveneens uit snoeren diamanten bestaande, die om haar fijne polsen waren bevestigd.

En alsof deze sieraden nog niet voldoende waren, droeg Maud in het roseblonde haar een kleine ster van zachtglanzende parelen, die vreemd maar bevallig afstaken tegen de kleur van haar krullend haar, en tenslotte nog een hanger van diamanten en robijnen op haar boezem.

— Goede hemel — een wandelende juwelierswinkel! fluisterde drie loges verder een jongeman met groote, blauwe oogen, tot een heer met een ernstig, knap gelaat, en donkergrijze oogen, die naast hem zat, en die op strengen toon terugfluisterde:

— Stil Brand! Zulke uitdrukkingen gebruikt men niet, als zij de mooiste actrice van Londen is. Je zoudt trouwens ook stil moeten zijn omdat er begonnen wordt!

Inderdaad, het orkest had ingezet, en de eigenaardig schrale, speeldoodsachtige dansmuziek liet zich hooren, die uitsluitend door strijkinstrumenten wordt gespeeld, waarmede dit tragische meesterwerk van Verdi begint.

Gigli bleek op zijn best te zijn. Er was een uitmuntende Rigoletto, eveneens een Italiaan

die schitterend zong en acteerde. Het wereldberoemde quintet werd een verrukking voor het oor en reeds na het eerste bedrijf stond half de zaal overeind van geestdrift.

Gigli moest zijn beroemde aria „licht als een veer die zweeft....” tot tweemaal toe herha'len. En toen het scherm voor de pauze viel, stonden er een paar duizend menschen als gekken met programma's en zakdoeken te zwaaien en lieten de vermoede tenor zeven keer terugkeeren om te danken. Tot, dat hij eindelijk een wat ongeduldig gebaar maakte, en van het tooneel liep voor het scherm nog omlaag was, waarop de rust terugkeerde.

Maar in de loge van Maud Ingerstone scheen iets te zijn voorgevallen. Er klonk een opgewonden mannenstem die bijna smeekend zei, duidelijk verneembaar boven het geroezemoes van opstaande bezoekers, die zich naar de koffiekamers wilden begeven:

— Maar Maud — wat is er toch? Waarom blijf je zoo zitten? Ben je onwel? Als ik eens een dokter....

Die woorden gingen eensklaps over in een schreeuw van verbazing en ontzetting en eenzelfde mannenstem riep:

— Maar...., waar zijn je juweelen? Kom toch tot je zelf!

Het werd plotseling doodstil in de zaal, zoo hard had de metgezel van de schoone tooneel-speelster gesproken, en iedereen staarde nu vol verbazing naar die loge, waarin de twee voorste bezoekers verschrikt hadden omgewend, en naar de vrouw keken, die daar met een doodsbieek gelaat diep voorovergebogen op haar plaats was blijven zitten en volstrekt niets scheen te hooren van hetgeen er tot haar gezegd werd.

De jongeman van zoeven, met zijn blauwe oogen, was opgestaan, en poogde over de hoofden van anderen heen te zien wat er gaande was, toen zijn oudere metgezel hem fluisterend toebeet:

— Ga eens zien wat het is! Maar niet in de loge zelf! Neem vooral aandachtig de inzittenden van de loge op, die naast de hare is gelegen! Ze schijnt bewusteloos te zijn.

— Zoiets onbeschaamds.... hakkelde de jongeman, maar verder kwam hij niet, want de koele, bevelende blikken uit de grijze oogen deden hem dadelijk zwijgen, en vlug de loge verlaten.

Intusschen had men nu eindelijk wel begrepen wat er gebeurd was. Er klonken kreten, een paar dames meenden zelfs flauw te moeten vallen, en ergens bulderde een stem:

— Laat alle deuren afsluiten! Niemand mag vertrekken.

Het was een bekend kolonel, trouw opera-bezoeker, die dit zonderlinge bevel had uitgebruld. Hier en daar werd zenuwachtig gelachen. Het denkebeeld was ook nog al zonderling daar in dat zeer groote gebouw omstreeks drieduizend menschen te willen vasthouden, terwijl er een twintigtal uitgangen waren, waardoor de dief reeds lang had kunnen ontkomen.

Immers moest het duidelijk voor iedereen zijn, dat deze zeer brutale dietstal slechts kon hebben plaatsgevonden, toen de zaal geheel donker was gemaakt, en ieders aandacht gevestigd was op den Italiaanschen tenor met zijn verrukkelijke stem.

Het spreekt vanzelf dat er onmiddellijk suppoosten waren komen toelooopen en achter hen rekten de oeuvreuses verschrikt de halzen. Er ontstond een oogenblik een niet geringe verwarring, totdat plotseling rust kwam, doordat een kalme, zware en bevelende stem de woorden sprak:

— De bezoekers van deze drie loges mogen hunne plaatsen niet verlaten voor ik toestemming geef, ik ben Inspecteur Sullivan van Scotland Yard.

Het was een lange, donkere athletisch gebouwd man, in een goedzittende smoking die de woorden had gesproken.

Hij vestigde zijn oogen nu op den metgezel van de jonge vrouw, die zich met bleek gelaat over had heengebogen en haar tot bewustzijn poogde te brengen en vroeg:

— Uw naam, mijnheer?

— Ik ben Irwin Bowen — uit Leeds.

— Ik heb u hooren roepen dat de juweelen van deze dame weg waren. Kunt U mij zeggen wat zij gedragen heeft?

— Wat zij gedragen heeft? Wel man een kapitaal, antwoordde Bowen.

Hij was een zeer knappe blonde jongen van een jaar of zesentwintig, met een gebruid gelaat, en hazelnootkleurige oogen.

— Geef een opsomming Mijnheer, ging Sullivan ongeduldig voort.

— Zij droeg ten eerste een collier, samengesteld uit vijf snoeren diamanten, en dat door kenners op een waarde van veertigduizend pond sterling werd geschat!

Er ging een kreet van bewondering — waarschijnlijk gemengd met nijd — onder de dames op, die het geweldige bedrag hadden hooren noemen, maar alles werd weer stil toen Sullivan toornig rondkeek.

Verder droeg zij drie zeer kostbare ringen — ik zie dat een er van is blijven zitten — een hanger van robijnen, een ster van parelen in het haar, en aan beide polsen een bracelet,

zeven rijen breed, eveneens van diamanten, en waarvan ik de waarde niet eens durf taxeren!

— Droeg Miss Ingerstone deze sieraden nog, toen het laatste bedrijf voor de pauze begon? vroeg Sullivan, die de beroemde tooneelspeelster natuurlijk dadelijk herkend had en haar als iedereen bij haar meisjes en tooneelnaam noemde.

— Ja zeker! riep Bowen opgewonden.

— En gij hebt volstrekt niets bemerkt van den roof? ging Sullivan verder en alleen een zeer geoefend oor had eenig wantrouwen in zijn stem kunnen hooren.

— Niets heb ik gemerkt! riep Bowen op een toon van wanhoop. Evenmin heb ik gezien dat zij onwel werd. Zij is koud — goede hemel, zij zal toch niet....

Sullivan kwam een trede van de loge af, legde zijn hand op een van de prachtige armen waarvoor heel Londen in bewondering verzonken was, een die hij zeker nooit had meenen aan te raken, en zeide kortaf:

— Miss Ingerstone is alleen maar bewusteloos. En natuurlijk is zij bewusteloos gemaakt. Het is maar de vraag wie het gedaan heeft.

Hij liet een blik uit zijn scherpe, donkere oogen over de inzittenden van de aangrenzende loge gaan, en hield ze tenslotte gevestigd op een slanken, eleganten heer, met een begin van kaalhoofdigheid, maar een nog knap gelaat, die vlak naast de beroemde actrice had gezeten, slechts van haar gescheiden door het tusschenschot. Allen waren bleek en onrustig, en het was ook waarlijk geen wonder en zeer begrijpelijk.

Er waren twee dames en twee heeren, de dames hadden vooraan gezeten, de heeren op de tweede rij.

Sullivan vroeg op zijn rustige wijze:

— Heeft geen van de dames of heeren iets gezien?

Neen, niemand had iets gezien.

— Ik zie hier nog een vijfden stoel in deze loge, is die bezet geweest?

Een van de dames slaakte een kreet en riep opgewonden:

— Welzeker! Daar heeft een kleine, donkere

man gezeten, en ik weet beslist dat hij er nog was, toen het laatste bedrijf voor de pauze begon, want toen keek ik toevallig nog eens om, juist toen het licht zou worden uitgedraaid.

Sullivan wendde met een ruk het hoofd om, naar de plek waar een paar suppoosten en ouvreuses verschrikt bijeenhokten en vroeg:

— Wie is de oeuvreuse van deze loges?

— Dat ben ik, mijnheer! antwoordde met bedeesde stem een der meisjes, een blondje met vergeet-mij-niet-oogen.

— Heb je tijdens het laatste bedrijf niemand de loge zien verlaten? vroeg Sullivan, haar doorborend aanziende.

— Ik — neen, mijnheer — maar ik ben — ik was niet altijd op de gang! antwoordde het blonde kind met bevende stem.

— Is het je dan toegestaan om je post bij de deuren naar het portaal te verlaten? vroeg Sullivan streng.

— Eigenlijk niet mijnheer — antwoordde het meisje ontdaan. Ik ben ook heusch maar heel even weg geweest, ik wilde zoo dolgraag mijnheer Gigli even zien, en toen ben ik door de deur aan het einde van de gang gegaan, die naar het tooneel voert, en daar heb ik heel eventjes op de ijzeren brug boven de coulissen naar beneden gekeken — zeker geen vijf minuten.

Sullivan bromde voor zich heen en zeide ongeduldig:

— Het is een verzuim — maar je had dien zwarten kleinen man natuurlijk toch niet mogen tegenhouden. Weet je tenminste hoe hij er uitzag?

— O ja, heel goed! Hij droeg een gouden lorgnet, hij was heelemaal kaal boven op zijn hoofd, maar anders nog gitzwart, hij had een dikke neus die een beetje scheef stond en dikke lippen!

— Dat is tenminste iets! hernam Sullivan Intusschen, hoe het mij ook spijt — ik zal alle dames en heeren van deze drie loges moeten verzoeken, hier te blijven tot nader order.

Toen zette hij de beide handen om zijn mond en bulderde naar omlaag:

— Als er een geneesheer in de zaal is, verzoek ik hem hier te komen!

BATCO DE WERELD COUPONS

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

DE OEUVREUSE.

De dokter kwam, er kwamen er zelfs drie, en wonder boven wonder waren zij het er over eens dat de dame bewusteloos was.

De zaak veranderde echter van aanzien, zoodra het er op aankwam, vast te stellen, waaraan die bewusteloosheid viel toe teschrijven want toen was er van eenstemmigheid geen sprake meer.

De een schreef het toe aan een injectie, de tweede meende te moeten gelooven aan een bedwelming door een soort van gas — hetgeen Sullivan deed meesmuilen — en de derde meende te kunnen volstaan met de verklaring dat het eenvoudig de schrik was geweest, die de beroemde actrice buiten zichzelf had gebracht, in een bijzondere beteekenis van het woord.

— Dan moet het later maar uitgemaakt worden! zeide Sullivan ongeduldig. In ieder geval is zij buiten bewustzijn, en het is nu maar de vraag, hoe men haar het vlugst weer tot zichzelf kon brengen.

— Vlugzout! beval een der geneesheeren!

— Mosterd aan de slapen en de voetzolen kittelen, beval de tweede streng.

— Eenvoudig sprenkelen met water in het gezicht! verklaarde de derde barsch en de drie zonen van Aesculaap beschouwden elkander met moorddadige blikken terwijl Sullivan vrij luid mompelde:

— Ik herinner mij een blijspel van Molière, waar het evenzoo in toegaat. De heeren zijn het niet eens. En toch is het noodzakelijk dat zij zoo spoedig mogelijk weer bijkomt.

Toen liet zich een kalme stem hooren, die toebehoorde aan den afgemeten heer met de grijze oogen, die zoeven de zonderlinge opdracht aan den jongeman met blauwe oogen had gegeven, een onderzoek in te stellen, en die nu zelf naderbij was gekomen, en zich had heengebogen over de bewusteloze, die men reeds naar het goedverlichte voorkamertje van de loge had gedragen.

— Waarschijnlijk een injectie van een zeer sterk mengsel van bijna zuivere nicotine en morfine. Het is duidelijk te bemerken aan haar adem. Als ik een advies mag geven dan zou het zijn, zoo spoedig mogelijk over te gaan tot hartmassage — als zij veel langer in dezen toestand blijft, kan het noodlottige gevolgen

hebben, zij is ijskoud en de bloedsomloop is bijna gestremd.

— Is U zeker van uw zaak, collega? vroeg een der geneesheeren op scherpen toon.

— Pardon — deze heer is Lord William Aberdeen, de Vice President van de Windsor Club! zeide Sullivan, die eerst verbaasd had opgezien, met een kort lachje. Ik weet dat Mylord in de geneeskunde heeft gestudeerd. Zou zij vervoerd kunnen worden, denkt gij?

— Het is zelfs volstrekt noodzakelijk! Zij moet dadelijk naar een gasthuis worden overgebracht, en ik vrees dat zij wel twee dagen in dien toestand zal blijven. Het is dus noodzakelijk de hartklop kunstmatig weer op te wekken.

Sullivan aarzelde thans geen seconde meer. Het scheen dus wel dat Lord William Aberdeen groot gezag had. Een der geneesheeren die „schrik” gediagnosiseerd had, keek tamelijk nijdig, maar de dokter van de injectie viel Zijne Lordschap dadelijk bij en bood aan voor opneming in een ziekenhuis te zorgen.

Toen deed zich een geheel nieuwe en onvoorziene complicatie voor, die Sullivan bijna aan den rand van zijn geduld bracht, want er ging een kostbaren tijd verloren op deze wijze.

Het was de metgezel van de schoone vrouw, die met bleek gelaat naderbij was gekomen en nu zachtjes tot Sullivan zeide, maar toch niet zoo of Lord Aberdeen hoorde het:

— Kan zij — kan Madame niet naar haar eigen huis worden overgebracht? Kan zij daar niet evengoed behandeld worden?

— Dat weet ik niet! antwoordde Sullivan onzeker. Misschien zou het gaan. Maar in elk geval moet toch nu dadelijk de Heer Mackay opgebeld worden.

— Dat zou niet helpen — Mijnheer Mackay is niet in Londen! antwoordde Irwin Bowen met een vrij benauwd gezicht, dat Sullivan dadelijk verrast deed opzien, en zachtjes deed sissen tusschen de tanden.

Hij mompelde in zichzelf.

— Zoo, is dat de zaak? Deze jonge salonleeuw wil naar het schijnt liever niet weten, dat hij vanavond met de vrouw van dien jaloerschen Otello van een Mackay in den schouwburg is geweest. Er is niets aan te doen

— hij zal de straf moeten dragen van zijn overtreding.

De drie doctoren stonden intusschen fluis-terend bijeen en weer was er eenstemmigheid over de kwestie of de zieke vervoerd mocht worden.

Ja, zij mocht worden vervoerd!

Plotseling begonnen nu de telefoons te ratelen, binnengeroepen agenten snelden heen en weer, ofwel vatten post voor de deuren der drie loges, en zelfs een patrouillewagen kwam in pijlsnelle vaart voorrijden, als het ware in de vlucht gegrepen door een radiografisch bericht, dat door den marconist „aan boord” van dien wagen was opgevangen. Een paar van die voertuigen zijn namelijk voorzien van draadlooze, en niet zonder resultaat.

Van dat oogenblik af ging alles onder de leiding van Sullivan tamelijk regelmatig in zijn werk.

Er kwam een autobrancard, Maud werd er op neergelegd, de dragers droegen haar de trappen af, terwijl de politie vrij wat moeite had, de nieuwsgierig opdringende bezoekers op een afstand te houden — het verhaal van den brutalen roof had nu natuurlijk reeds lang de ronde gedaan door de geheele schouwburg, voor en achter het voetlicht — en toen reed men haar naar het gasthuis en achter de autobrancard reed mijnheer Irwin Bowen in zijn eigen, fraaien wagen, zeer bleek en zeer ongerust, en zich het brein martelend met de vraag, hoe men in des hemelsnaam deze heele geschiedenis met inbegrip van de juweelenroof verborgen zou kunnen houden voor Mijnheer Bernard Mackay, die niet mak was — neen, om den dooden dood niet mak!

En intusschen ging in den schouwburg zelf het onderzoek rustig voort — zonder ook maar het minste resultaat op te leveren.

De dames zoowel als de heeren, die zich in de drie loges hadden bevonden werden uitgenoodigd, een paar agenten te volgen naar het kantoor van de Directie, waar zij zeer zorgvuldig werden gefouilleerd. Het ging niet zonder verzet, zelfs niet zonder heftige protesten en daar was reden voor, want zes of zeven van de gefouilleerden behoorden tot aanzienlijke of althans tot zeer rijke families, en moesten feitelijk boven iedere verdenking verheven zijn geweest.

Maar waar het zijn plicht betreft, was een agent een uurwerk dat door zijn superieur wordt opgewonden, en als die beveelt: „Fouilleer!” dan fouilleert zulk een agent ook, al zou het Zijne Majesteit in persoon moeten zijn.

Een achtste persoon die aan den lijve betast werd, na zijn zakken te hebben geledigd was

een zeer bekend criticus, de negende was de directeur van de Grand Opera te Parijs, die persoonlijk eens wilde komen luisteren naar Gigli, en geen twee uren voor de uitvoering begon, met een vliegtuig op het vliegveld van Croydon was aangekomen. En de elfde ten-slotte was Bowen geweest, dien de voorzichtige Sullivan niet had laten gaan, alvorens ook hij grondig was onderzocht, ofschoon de detective er voor zijn persoon grondig van overtuigd was, dat dit schatrijke jongemensch alleen reeds daarom onmogelijk den diefstal kon hebben gepleegd. Bovendien was hij verliefd op de mooie Maud, dat was nu wel zeer duidelijk. Ten overvloede — welk een juweelendief zou op zulk een dwaze wijze en zoo luidruchtig de algemeene aandacht op het bestolen slachtoffer hebben gevestigd?

En daar zat men nu — met tien half dolle schouwburgbezoekers uit de beste kringen, die een voor een wraak zwoeren en reeds nu dreigden met interpellaties in het Lager Huis en zonder het kleine zwarte heertje dat als nummer vijf in de eenige loge gezeten had, die wegens haar vorm in een bocht van het hoefijzer vijf stoelen kon bevatten.

Zulke dreigementen hoorde men niet uit de mond van den eleganten heer met de beginnende kaalhoofdigheid die in de aangrenzende loge naast Maud had gezeten. Die heer was nummer twaalf en hij was de laatste die werd gefouilleerd. Hij droeg zich daarbij volkomen kalm, zonder al te veel ongeduld aan den dag te leggen, hij had alleen maar een onverschillen eenigszins spottenden blik over voor den brigadier die hem het geoefende vingers betastte en hem al zijn zakken had laten uithalen.

De naam van dezen eenzamen schouwburgbezoeker was John Perez, gelijk overigens uit een visitekaartje bleek, dat zich met nog een paar andere bevond in een elegant, klein etui van rood leder. Hij gaf als zijn beroep op „rentenier” en men zal moeten toegeven dat het iets heel bijzonders is.

Hij droeg weinig sieraden maar die getuigden van een fijne smaak. Voorts gaf hij op, aan het Peruaansche Gezantschap verbonden te zijn geweest, gehuwd te zijn met een Engelsche dame, en dat alles klopte in de perfectie.

Wat van veel meer belang is — men vond geen spoor van juweelen bij hem, behalve in den ring die hem zelf toebehoorde en Sullivan zag dus niet in, wat hem het recht zou kunnen geven, juist deze man vast te houden — tenzij het de omstandigheid zou zijn, dat juist hij vlak naast het slachtoffer had gezeten, met niets anders tusschen hen in, dan het dunne

tusschenschot, dat de beide loges scheidde.

Zijn naam en zijn adres werden natuurlijk genoteerd en toen kon men onmogelijk iets anders doen, dan de voorstelling weer laten beginnen — en naar het zwarte, kleine kaalhoofdige heertje gaan zoeken, dat niet was teruggekeerd, en waarvan dus niet zonder eenigen grond mocht worden aangenomen, dat hij iets uitstaande had met deze juweelenroof, stellig een van de brutaalste, die vermeld staan in de annalen der Londensche politie.

Lord Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand echter, schenen plotseling iedere belangstelling voor de gouden stem van den Italiaanschen tenor te hebben verloren en stonden fluisterend met elkander te beraadslagen in een stil hoekje van de zeer groote koffiekamer, waar de zuinige kellners aanstonds alle lichten op een enkel na, weer hadden gedoofd.

— Heb je nog iets bijzonders kunnen ontdekken, Brand?

— Niets, dat ook niet aan Sullivan of aan jou bekend is Raffles. Het is zoo goed als zeker, dat dat kleine zwarte heertje, de schuldige is. Ik voor mij vind het echter raadselachtig, hoe hij haar een injectie heeft kunnen geven, zonder dat zij er iets van merkte, en dat nogal van dien vijfden stoel af.

— Dat zal wel niet hij gedaan hebben, maar de man die voor hem zat, Brand, zeide de groote avonturier koeltjes.

Brand keek hem ontgaan aan en fluisterde:

— Die Peruaan? Maar dat komt mij bijna onmogelijk voor! Waar had hij dan, om maar iets te noemen de buit moeten laten?

— Een zonderlinge vraag! Die zou hij natuurlijk zeer goed aan het zwarte heertje hebben kunnen geven. Het heertje, op wiens kaalhoofdigheid zoozeer de aandacht was gevallen.

— Maar — acht je het bestaanbaar, dat men een dame, al is ze dan al bewusteloos, in een volle schouwburg, van al haar juweelen berooft?

Raffles keek zijn trouwen helper strak aan, met iets spottends in zijn blik, en antwoordde toen met een licht schouderophalen:

— Als het gebeurd is — zouden wij dan niet verstandig doen, het bestaanbaar te achten? Het is een feit, het is geschied, kortom — de juweelen zijn gestolen, en zij zijn gestolen in die loge. Daaraan valt geen oogenblik te twijfelen, en kom mij niet aan met praatjes, als zou de vrouw het geweten hebben en den dief kalm zijn gang hebben laten gaan. Zooiets is wel meer gebeurd — maar in dit geval is het buitengesloten.

De vrouw was echt bewusteloos en haar toestand is zelfs vrij ernstig!

— En — Bowen, Brand, ik zou nog eerder willen aannemen dat ik zelf de juweelen heb gerold — het is helaas niet zoo — dan dat verliefde kalf iets dergelijks zou hebben durven bestaan! Neen, hij is er stellig volkomen onschuldig aan. Ik kom nog even terug op de kansen van den dief, zijn slag onopgemerkt te slaan. Vergeet niet dat alles daartoe medewerkte. De geheele zaal hing als het ware aan de lippen van den beroemden tenor — ik moet bekennen dat ik zelf alles om mij heen vergat! Maar de dief vergat wel den tenor, maar niet het doel van zijn komst. De loge was zeer donker, het tooneel daarentegen helder verlicht, en niemand sloeg er acht op dat de vrouw bewusteloos raakte en dat snelle, stille handen haar beroofden van haar juweelen. Bedenk ook, dat er niemand achter die twee zat, die het zien kon! — Neen, dat onderdeel was feitelijk het gemakkelijkste — en jij had dat ook gekend, het is niet zonder spijtigheid, dat ik dat bedenk! De man met de vlugge vingers heeft toen onmiddellijk den buit benevens het injectiespuitje ter hand gesteld aan zijn medeplichtige, die er als een haas mee verdween.

— En als die oeuvreuse maar op haar post was geweest, hernam Brand, dan zou zij hem hebben kunnen vasthouden.

— Geloof je? zeide Raffles spottend. Waaruit had zij dan moeten opmaken, dat hij zijn zakken gevuld had met ongeveer vijftigduizend pond sterling aan juweelen? Hij kon wel onwel zijn geworden of genoeg hebben van Giglio. Het komt wel eens meer voor dat iemand tijdens de voorstelling wegloopt! Intusschen — het blijft natuurlijk wel wonderlijk, dat dat blonde wicht er juist niet was, toen de kaalkop verdween. En toch heeft hij onmogelijk door een dichte deur heen kunnen zien, dat het lieve kind juist haar post verlaten had!

— De zaak is...

Raffles hield plotseling op, en keek door de wijdgeopende deuren in de breede gang met zijn marmeren vloer, die om de loges heenliep.

Brand zag dat zijn oogen een eigenaardige uitdrukking hadden gekregen. Hij zelf zag eerst niets, en toen pas ontdekte hij in de vaagverlichte gang het witte coquette schortje van de oeuvreuse, die weer plichtmatig op haar krukje zat, naast een van de logedeuren. Blijkbaar zat zij onbewegelijk te luisteren naar de heerlijken zang van den tenor, die zelfs in de verlaten foyer doordrong, blind en doof voor alles wat er om haar heen gebeurde. Overigens zou het haar van de plaats waar zij zat af, zeer moeilijk zijn gevallen in dat duistere hoekje van de koffiekamer de twee heeren te

ontdekken, die daar zachtjes met elkander stonden de fluisteren.

Na een paar seconden zei Raffles zacht :

— Blijft jij hier en vertoon je vooral niet. Gigli kun je nog wel eens hooren — trouwens, als ik mij niet vergis, klinkt daar zoojuist de stervensgil van de zoo noodlottig en bij vergissing vermoorde Gilda, ten bewijze dat wij nog maar tien minuten hebben tot aan het tragische slot — de vondst van Gilda's lichaam in de toegebonden zak, door haar eigen vader.

— Wat moet ik hier doen ? vroeg Brand niet zonder verbazing.

— Wachten !

— Waarop ?

— Op het slot van de voorstelling.

— En dan ?

— Dan ga je naar huis en je wacht op mij. Maar je kunt evengoed gaan slapen. Dat is zelfs wel zoo verstandig. Ik denk dat ik pas zeer laat zal thuiskomen — of zeer vroeg.

— Wat ben je voornemens ? vroeg Brand, wiens verbazing toenam.

— Ik wil die aardige blondine gaan naloopen! In 's hemelsnaam, Brand, weg die guitige uitdrukking van je gelaat, die mij onpasselijk maakt! Je gelooft toch niet in ernst dat ik in staat zou zijn een theateroefvrouwe voor de aardigheid na te loopen als een gymnasiast ?

Het is een ernstige zaak! Neen, stil nu, want aanstonds is de Opera gedaan en dan zou mijn proef niet meer kunnen slagen, tot straks en verveel je niet al te zeer. Blijf hier tot alle bezoekers weg zijn.

Hij knikte Brand nog even toe en het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Niet echter door de breede gangdeur, maar door het smalle deurtje naast het buffet, bestemd voor de buffetjuffrouw en het bedienend personeel.

Ook hier scheen de Groote Avonturier dus wel voortreffelijk den weg te kennen.

Langs een omweg en in een bijna volkomen duisternis moest hij nu zeker de hoofdgang weer bereikt hebben, want een oogenblikje later zag Brand vanuit zijn hoekje Raffles haastig komen aanloopen.

Voor de oefvrouwe nog kon opstaan, wierp Raffles haar een geldstuk toe, dat het blonde kind gretig opving en toen ging ze Raffles vlug voor naar de vestiaire. Dat was een minuut of vier voor het slotaccoord, voor de schreeuw van woede en dolle wraakzucht „mijn dochter!” van Rigoletto zou weerklinken.

Weer even later liep Raffles opnieuw voorbij, thans gekleed in zijn lichte overjas en met zijn hooge hoed op.

Brand bleef rustig waar hij was, niet te veel

begrijpend van Raffles' bedoelingen, en het duurde nog bijna een kwartier voor er wat rust kwam in de gang, en toen mengde hij zich onder de bezoekers, ging naar de vestiaire, en zag daar hoe het blonde kind, ijverig meehielp bij het uitreiken van de jassen, bontmantels, hoeden en regenschermen.

Eenige minuten later stond hij zelf op straat, keek nog even om, of hij Raffles soms kon ontdekken, zag alleen een paar havelooze lieden, tuk om een paar centen te verdienen met het openen van portiers, en zocht toen in de file de auto op met den reusachtigen Henderson achter het stuurwiel, die Raffles en hem naar de Opera had gevoerd, half en half verwachtend dat hij de blauwe limoussine niet op haar plaats zou vinden.

Zij stond er echter wel degelijk en Henderson miste natuurlijk onmiddellijk Raffles, en vroeg zacht aan zijn pet tikkend :

— Nog op Mylord wachten Mijnheer Brand ?

— Neen James — rijdt maar gerust naar huis. Mylord heeft — Mylord is nog wat blijven naplakken.

Henderson trok zijn wenkbrauwen hoog op, grijnslachte eens, schikte zich in het geval en drukte op den starterknop.

Twintig minuten later ongeveer bevond Brand zich in het kleine heerenhuis in de Cromwellstreet, dat hij met Raffles, Henderson en den stokouden Franschen kamerbediende bewoonde.

Daar hij volstrekt geen slaap had, en misschien ook niet zou hebben kunnen slapen, begaf hij zich dadelijk naar de bibliotheekkamer, liet Gaston een grocje gereedmaken en een paar sandwiches brengen, nam een krant, liep nog even naar zijn slaapkamer om een huisjasje aan te schieten en wachtte toen op de terugkomst van Raffles.

Hij moest zijn geduld wel oefenen, dien avond, want de vergulde wijzers van de fraaie Lodewijk XV pendule op den grooten marmeren schoorsteenmantel, wit en rose wezen traag het eerste, het tweede, het derde uur na middernacht aan en nog altijd was Raffles niet teruggekeerd.

Tegen half vier begon Brand zich ongerust te maken, toen plotseling het zachte geuid klonk van de huissleutel in het deurslot en even later was Raffles al binnengetreden, onhoorbaar als steeds. Hij glimlachte opgewekt, en zijn oogen glinsterden.

— Je hebt iets bijzonders ontdekt — dat kan ik duidelijk aan je gelaat zien ! zeide Brand, hem de hand reikend.

— Ditmaal wil ik mijn gelaat die verraderlijkheid dan maar vergeven ! zeide Raffles

lachend. Het was ook wel zeer bijzonder wat ik ondekt heb.

Hij wierp zijn overjas, die nu niet meer licht was, maar integendeel bijna zwart — hij had ze eenvoudig binnenstebuiten gekeerd ? op een stoel en zei zich voor Brand plaatsend :

— Wat denk je wat die oeuvreuse was ?

— Een demi mondaine misschien ?

— Een man Brand !

Brand slaakte een kreet van verbazing en keek Raffles weifelend aan, die vervolgde :

— Ik kreeg mijn eerste achterdocht, toen ik het meisje, dat zich onbespied waande, op haar krukje zag zitten in een houding die een vrouw maar hoogstzelden aanneemt. Ik nam de proef op de som, en wierp haar onvoorbereid als zij was, een geldstuk toe. Zij ving het op, op een wijze, die alleen maar een man zal gebruiken, als hij een hem toegeworpen ding wil grijpen. Dat alles is heel bekend, en jij weet het ook. En toen had ik zekerheid. Ik ben

het lieve wicht nagegaan tot wat waarschijnlijk haar eigen woning is, ik wist het dak te bereiken, een trap af te dalen, en haar te bespieden — uiteraard een zeer onschuldig tijdverdrijf nu het een man bleek te zijn — en weet je wie zich daar bij haar voegde, of liever bij hem voor er een half uur verlopen was ?

— Hoe kan ik dat weten ?

— De man met den kalen kop ! En nu komt misschien een nog grootere verrassing Brand, dat kaalhoofdige heertje was een heel mooi, zwart jongmeisje ! Het evenwicht was dus, om zoo te zeggen, weer hersteld — en van de waarheid van hetgeen ik je nu zeg kon ik mij overtuigen door wat langer op mijn post te blijven.

— En de juweelen ?

Brand had het bijna uitgeschreeuwd, ademloos van verbazing :

— Helaas — die waren al weer in andere handen overgegaan, in de handen van Mister X!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOEDSTUK III.

DE JACHT OP DE JUWEELLEN.

Brand stond Raffles eenigen tijd verbluft aan te kijken, en stotterde toen :

— Mister X ? Is hij dan — heeft hij dan weer de hand in dezen brutalen roof ?

— Dat schijnt zoo ! antwoordde Raffles droogjes. Het staat dus wel vast dat zijn vroegeren tegenslag en de arrestatie van zijn besten helper, den hypnotiseur Clynch, hem volstrekt niet heeft afschrikt — men zou geneigd zijn te zeggen : integendeel ! Die twee menschen spraken er over, zij noemden hem bij dien naam — twijfel is buitengesloten. Het was inderdaad de kleine, zwarte, kaalhoofdige man, die geen man bleek te zijn, die de juweelen ter hand gesteld kreeg van den eigenlijken dief, die natuurlijk geen ander kan zijn geweest, dan die elegante Peruaan met zijn onverschillige tronie en zijn keurige manieren. Ik heb aanstonds uit die geheele situatie afgeleid, dat hij de eenige was, die met kans van slagen het slachtoffer door een klein prikje, zonder dat het al te zeer opviel, kon bedwelmen. Natuurlijk had ook de man die naast haar zat het kunnen doen — maar Irwin Bowen is daar de man niet toe. Ik schakelde hem al dadelijk uit. Hij is erg knap, wat zijn gezicht betreft, maar hij is een goede sul, en ik begrijp zelfs nu nog niet hoe hij het heeft durven wagen, een kleine flirt aan te gaan met de vrouw van zulk een bulderbas, zulk een geweldenaar als Bernard Mackay, die in staat zou zijn, hem in kleine stukjes te breken.

— Is het niet meer dan een flirt ? opperde Brand.

— Dat geloof ik haast niet. Zij wil zich amuseeren als de bankier voor zijn zaken op reis is, zij heeft een luchtige levensopvatting, zij heeft altijd haar vrienden van het tooneel willen behouden — maar vandaar tot een misstap is nog een groote afstand. Intusschen — ik betwijfel dat Mijnheer Mackay, die zeer jaloersch is, dat onderscheid wel zal maken ! En onze Bowen bevindt zich in een uiterst onaangenaam parket, nu hij nolens volens betrokken is bij de berooving van Mackay's vrouw. Goede hemel, ik voorzie een soort van aardbeving, zoodra onze bankier terug is. Misschien is hij door een „goede vriend” nu al

telefonisch, of telegrafisch gewaarschuwd, en als ik hem goed ken, dan zal hij al zijn zaken onmiddellijk in den steek laten, en op de vleugelen der jaloezie en van de woede terugkeeren — letterlijk zelfs, want ik acht hem in staat om een vliegmaschine te charteren. Neen, ik zou liever niet in de schoenen willen staan van dien jeugdigen, onvoorzichtigen aanbitter !

— Het zal wel met een sisser afloopen ! meende Brand schouderophalend. Mackay is toch geen kind, en moet begrijpen dat een zoo mooie vrouw als de zijne, die twintig jaar jonger is, die nog altijd nu en dan tooneelspeelt, vol levenslust en temperament niet onopgemerkt voorbijgaat !

— Daarin zou hij zich kunnen schikken — als de mannen het maar niet deden ! Maar die gaan helaas niet voorbij en zij merken haar op ! En dan komt er nog bij de roof van de juweelen die hem tot het uiterste zal brengen ! Mijnheer Mackay geeft niet gaarne geld uit, en hij moet Maud Ingestone wel zeer bijzonder hebben liefgehad om haar zulk een fortuin aan kostelijke juweelen te schenken, want alles wat haar ontstolen is, kwam als het ware uit zijn brandkast. O, er is onweer aan de lucht, wees er maar zeker van.

— Voor ons is de zaak hiermede natuurlijk beslist ?

Raffles keek Brand met groote oogen aan, trok zijn wenkbrauwen op, en zeide verbaasd :

— Hoe kan de zaak voor ons beslist zijn, zoolang de juweelen zich bevinden in handen van dien geheimzinnigen schavuit ? Natuurlijk begint zij pas.

— O, dan kunnen wij daar nog plezier van beleven, meende Brand zuchtend. Het zal ons echter al even onmogelijk zijn, de identiteit van Mister X te ontdekken, als het aan de politie was.

— Ik kan die pessimistische zienswijze niet deelen, mijn waarde ! antwoordde Raffles, zijn hoed en zijn overjas weer opnemend. Ik ken namelijk op zijn minst twee lieden die met hem in aanraking komen — de een is een man die uitmuntend voor vrouw speelt, bijna zoo goed als jij, Brand, en de andere is een zeer knap meisje, dat wel buitengewoon onzelfzuchtig

moet zijn, om van haar aanvallig, ofschoon wat brutaal gezichtje, de tronie te maken van een kaalhoofdige, niet meer heel jong mannetje. Ik kan je zeggen dat het een zeer merkwaardig schouwspel was, hoe dat oude heertje om zoo te zeggen, langzaam werd afgepeld, en van zijn bolster werd ontdaan, tot er een mooi, slank — misschien wat mager meisje stond, gestoken in een van die donkerpaarse bijna zwarte maillots, zooals de hotelratten ze wel dragen maar dan natuurlijk zonder de zwarte handschoenen en zonder de hoofdkap.

— Hoe kwam ze aan dat kale hoofd? vroeg Brand.

— Wel, dat was niets anders dan een voortreffelijk gemaakte pruik, en naar het mij voorkwam was het haar ingeplant in iets dat op een varkensblaas geleek — in elk geval was de kleur volmaakt natuurgetrouw. Lichtgeel, en een weinig glimmend. Ik zal een illusie moeten laten schieten Brand — ik meende hier in Londen geen concurrenten te hebben op het gebied van valsche haartooi! Het blijkt nu dat ik mij heb vergist. Verder was het meisje door een meesterhand gegrimeerd, en zelfs haar neus was voor een deel onecht. Het kostte haar moeite, het goedje weer van haar gezicht te krijgen maar de gedaanteverwisseling was dan ook phenomenaar. Hetzelfde trouwens gold voor de oeuvreuse, die ik reeds aantrof in pantalon en overhemd, want het duurde natuurlijk eenigen tijd voor ik mijn weg naar het dak en vandaar weer naar de woning van deze twee ondernemende en bewkame schelmen had gevonden. En nu zul je zeker wel goedvinden dat ik ga slapen?

— Maar ik vind het uitstekend en ik verlang niets liever riep Brand haastig uit. Ik zelf verlang naar mijn bed, en ik heb niet eens zooveel reden om uit te rusten als jij!

— Dan zullen wij morgen verder zien, zeide Raffles met een glimlach. Die twee kunnen mij nu niet meer ontsnappen. De man mag zich verkleeden zoo als hij wil — ik geloof dat ik hem nu wel dadelijk zou herkennen. Hij is een jaar of twee, drieëntwintig heeft nog een heel zacht, meisjesachtig gezicht en hij heet Buster Key.

— En het meisje — ik meen het echte?

— Van haar heb ik alleen den voornaam leeren kennen, Stella.

— Lieve hemel, dat is een filmnaam! riep Brand uit en het beteekent: de ster!

— Moge het aan ons voorbehouden zijn, Brand, die ster te verduisteren! zeide Raffles plechtig, reeds op den drempel van de deur.

— Wacht nog wat — ben je niet hongerig?

— Niet in het minst! Ik heb op weg hier-

heen aan een kar een paar voortreffelijke haringen gekocht, die mij zeldzaam goed gesmaakt hebben.

Brand rilde en herhaalde vol afschuw:

— Aan een kar — haring — om drie uur in den nacht!

— Ik behoefde mij niet te schamen Brand — er stonden nog meer heeren rondom dien wagen — en het is merkwaardig genoeg dat zij allen zoo'n behoefte aan haring schenen te hebben. Onder hen bevond zich onder meer ook mijnheer John Perez!

Brand had het bijna uitgeschreeuwd en riep opgewonden:

— De volgende seconde had je hem laten arresteren?

— De volgende seconde liet ik hem rustig in zijn auto stappen en wegrijden. Ik vrees dat het voor jou toch wat laat is geworden! Ga slapen, en scherp je verstand. Sluit men den jachthond op, die op het spoor van een vette haas moet brengen? Trekt men den terrier aan zijn staart weer uit het hol, juist als hij op het punt staat U de verblijfplaats aan te wijzen van een smakelijke bout? Mijnheer Perez is voorloopig te kostbaar om hem aan te raken.

— Maar hoe kwam hij juist daar?

— Omdat ik er ook was! Wij kwamen uit hetzelfde huis — alleen verliet hij het reeds een half uur eerder. Natuurlijk was hij er al geweest om te vernemen of alles goed met de juweelen was afgelopen. Wij hebben nu het trio bij elkaar, en ik hoop het zeer spoedig een zeer schoone muziek te laten vertolken — de dansmuziek van goudstukken! Slaap wel, Brand. En moge de nacht raad schaffen!

De deur ging dicht, Brand knipte het licht uit, zag door de kieren van het gordijn het rose gekleurde licht in het Oosten en zei zuchtend:

— Dat noemt hij de nacht! Het is bijna de moeite niet meer te gaan slapen! Hij is in staat om mij om zeven uur weer wakker te komen maken.

Zoo erg zou het echter niet worden. Het was zelfs bijna negen uur, toen Raffles, volmaakt uitgerust, frisch na zijn morgenbad, gladgeschoren en met een vroolijk licht in zijn oogen op den drempel verscheen van Brand's slaapkamer, en met zijn metalen stemgeluid riep:

— Uit de veeren, luilak! Ben je dan vergeten dat de morgenstond goud in den mond heeft?

— Ik heb dat nooit een aanbeveling voor den morgenstond gevonden, verklaarde Brand, geeuwend overeind komend en zich uittrekkend. Ik voor mij hoop het nog lang met mijn eigen tanden te doen, en daar ben ik trotsch op!

— Laat ik de zegswijze dan veranderen en

van het goud diamanten maken, nu je mij met je spitsvondigheden en je al te letterlijke opvatting aan boord komt! Wij moeten aan het werk, Brand!

— Je hebt dat onzalige plan dus nog niet laten varen? Je gaat den strijd aanbinden met Mister X?

— Met tien Mistery X als het moest!

— Maar die twee menschen wisten toch evenmin wie hij was! riep Brand wanhopig, de lakens van zich afwerpend.

— Dat is zoo. Zij kenden hem evenmin van gelaat als al zijn andere onderdanen.

— Maar hoe hebben zij hem dan eigenlijk de gestolen sieraden in handen gespeeld?

— Dat schijnt Perez weer te hebben gedaan. Die is tusschenpersoon geweest.

— Hij stal dus eerst de juweelen, gaf ze toen aan Stella en ontving ze later weer van haar terug? vroeg Brand, ondanks zichzelf meegesleept door het onderwerp.

— Dat is volstrekt niet zoo bijzonder. Het heele plan was integendeel uiterst schrander verzonnen. Het is toch duidelijk dat bij het opgaan van het licht in de zaal de bewusteloosheid en de roof onmiddellijk zouden zijn ontdekt, en dan was Perez er stellig bij geweest als men iets op zijn persoon had gevonden. Hij zelf wilde of kon ook niet weggaan, want dan zou hij natuurlijk als de schuldige zijn gearresteerd, en men zou hem hebben vastgehouden ook. Maar wat is nu het geval? De politie zoekt ijverig naar een kaalhoofdige heertje, dat heelemaal niet bestaat! Wie weet vindt zij er wel twintig, het zal tijd vorderen om alle alibi's van die heeren te onderzoeken en tijd is voor een juweelendief vooral iets heel kostbaars. Maar die Perez schijnt bovendien nog een soort luitenant te zijn ook, terwijl Stella en Buster Key slechts mindere goden zijn, en het is dus heel natuurlijk, dat hij, toen de toeleg eenmaal gelukt was, de juweelen weer is gaan terughalen, teneinde ze aan den chef te brengen.

— Als die die Perez Mister X eens zelf was? riep Brand plotseling uit, zijn pyama van donkerroode zijde losknoopend teneinde zijn hoofd onder de ijskoude douche te houden.

Hij keek Raffles voor verwachting aan doch deze hernam hoofdschuddend:

— Ik geloof dat Perez wel een half hoofd grooter is dan de man dien wij als Mister X hebben leeren kennen — jammer genoeg met een zwarten kap over het hoofd. Daarentegen acht ik het zeer wel mogelijk, dat hij de rechterhand is van den geheimzinnigen chef. In elk geval — wie gehoopt mocht hebben, dat met den val van Clynech de geheele onderneming

van Mister X ten gronde zou gaan, die komt bedrogen uit. Maak wat voort als ik je verzoeken mag, want wij moeten vlug aan den gang. De kerel mag in geen geval tijd krijgen, zijn eigen plannetjes uit te werken.

— Hij zal niets uitwerken, maar de juweelen op een veilige plek bergen, tot de lucht wat minder dreigend is, en dan pas zal hij ze trachten te verkoopen.

— Des te beter — eerlijk gezegd heb ik liever de juweelen zelve dan het geld dat hij ervoor kan maken. Ik geloof dat ik er veel meer mee zal kunnen verdienen want het zou mij verwonderen als hij hetzelfde afzetgebied had als ik.

— Zijn er al ochtendbladen? vroeg Brand na eenige oogenblikken, terwijl hij proestend en snuwend onder de douche uitkwam.

— Ze zijn er — maar ik heb ze nog niet ingezien. Ik zal ze halen. Ik ben zelf benieuwd om te lezen, wat er na elf uur in den avond van gisteren nog gebeurd kan zijn.

Raffles begaf zich naar de ontbijtkamer, liet zijn vingers vlug gaan door een stapeltje brieven naast zijn bord, vond ook een telegram, opende dit en las snel den inhoud, en nam toen drie of vier ochtendbladen op, waarmee hij terugkeerde naar de slaapkamer van Brand, die zich voor den spiegel boven de marmeren washtafel stond te scheren.

In het spiegellend glas zag Brand, zijn wangen reeds dik onder het witte schuim dadelijk de eenigszins verwonderde, wat zorgelijke uitdrukking op het gelaat van zijn vriend.

— Wat is er? vroeg hij. Een tegenslag?

— Dat is het niet. Tenminste — ik geloof niet dat het dat zal worden. Ik heb nog gisteren nacht een telegram gezonden naar een zeer goed vriend in Manchester. Ik wilde weten wat Mackay daar uitrichtte. Weet je wat hij er deed? Hij trachtte geld op te nemen.

De kwast met schuim bleef in de lucht steken en Brand zei verrast:

— Geld opnemen? Heeft een man die zijn vrouw juweelen geeft ter waarde van een half miljoen geld nodig?

— Dat kan soms voorkomen!

— Maar waarom neemt hij het dan hier niet op?

— Dat is nogal duidelijk — omdat hij het niet weten wil, en om zijn crediet niet te schaden. Een bankier die geld nodig heeft, die gaat leenen, ondertekent als het ware zelf zijn doodvonnis.

— Iedereen doet het tegenwoordig! meende Brand minachtend, terwijl hij zijn schouders ophaalde en de kwast haar werk weer liet doen.

— Een bankier in de positie van Mackay

mag het in geen geval doen — tenzij hij een einde wil maken aan zijn maatschappelijk bestaan! Maar hier heb ik de kranten — ik zal eens zien of ik iets kan vinden.

— Nog een vraag — waarom verzond je dat telegram om inlichtingen?

— Omdat ik reeds vroeger zonderlinge nooten had hooren kraken omtrent de positie van Mackay, en ik wilde zekerheid hebben. Ik wilde niet graag voor de Koning van Pruisen werken, zooals de Franschen dat zoo aardig zeggen, en waarmede zij een arbeid willen aanduiden die niets oplevert.

De kwast bleef weer stil en Brand zei verwonderd:

— Dat begrijp ik niet goed!

— Misschien zal je het later wel begrijpen — spoedig genoeg. Laat eens zien — hier heb ik onze brave Daily Mail. Het blad van de uitgebreide verslagen, en dat tamelijk betrouwbaar is, voor zoover en Londensch blad betrouwbaar kan zijn waar het sensationeele voorvallen betreft.

Raffles had het blad dubbelgevouwen, las eenigen tijd staande, zoodat men niets hoorde dan het schrapen van het mes over de ingezeepte wangen van Brand, en tenslotte hoorde deze Raffles mompelen:

— Waarom heeft de ezel dat gedaan? Dat is wel het domste waartoe hij kon komen.

— Wie is de man dien je met dat epiteton versiert?

— Irwin Bowen! De domoor is gisteren nacht ploseling verdwenen, met het ontvermijdelijk gevolg, dat hij opnieuw de aandacht van de politie op zich vestigde, en nu meer dan ooit. De lezing van het geval, waarin het kleine, zwarte heertje een rol speelt wordt losgelaten, en plotseling is die domkop weer de verdachte geworden! En dat zal men altijd zien — les absents ont torts! En die uitdrukking krijgt zelfs een tragische, dreigende beteekenis in gevallen als deze! Voor mij staat vast dat die jongen op den loop is gegaan voor Mackay en hij heeft er in zijn haast niet aan gedacht dat dit plotselinge heengaan, sterk gelijkend op een vlucht, door de politie ook als zoodanig zal worden uitgelegd. De verdwijning spreekt sterk in zijn nadeel, dat is duidelijk.

— Maar Irwin Bowen is een zoon van een Lagerhuis-lid. Hij is rijk, hij is verliefd op de vrouw! riep Brand uit.

— Brand — de tijdsomstandigheden zijn sterk gewijzigd! Men kan niet veel meer aan op den uiterlijken schijn, en sommige lieden heeten rijk, die het reeds lang niet meer zijn. Ik wou dat ik nog meer voorbeelden zou kunnen opsommen — maar daarover later. Hoe dan

ook, de politie legt heel vaak een andere maatstaf aan, dan wij fatsoenlijke burgers. Kijk niet zoo schichtig, Brand — het is maar een zegswijze. Zij is uit den aard wantrouwend, en soms is zij dat niet zonder reden, want het is al meer voorgekomen dat lieden die inderdaad rijk waren, toch nog hun vingers hebben uitgestoken naar andermans bezit, als dat bezit maar werkelijk buitensporig was. En dat mag gerust gezegd worden van de juweelen van Maud Ingerstone.

— Komaan, hij zal wel in Leeds zitten. Daar kwam hij toch vandaan zooals hij zeide in het eerste verhoor, zeide Brand op een toon van ongelooft.

— Hij is niet in Leeds. Natuurlijk is dat dadelijk onderzocht. Zijn vader, een rijk fabrikant woont daar. Hij zelf vertoeft sedert een maand of drie in Londen, zoogenaamd in opdracht van zijn vader, en om er zich wat in te werken in de zakenwereld, maar inderdaad om er maar wat rond te hangen, geld uit te geven en zich met mooie vrouwen in Operalogen te vertoonen. De jongen heeft niets van een fabrikant in zich en hij zal het ook wel nooit worden! Ik zou wel eens willen weten waarom ik niet eerder aan dat uilskuiken gedacht heb! Een gezonde gedachtenassociatie had mij toch van uilskuiken wel dadelijk op het woord kip moeten brengen — en een kip plukt men. Nu, wat niet is kan nog komen. In elk geval heeft men hem niet in Leeds terug kunnen vinden, maar in Londen is hij ook niet meer. Hij had hier een flat gehuurd, een echte millionairswoning, en zijn kamerbediende heeft verklaard dat hij om twaalf uur 's nachts ontdaan thuiskwam, hem in allerijl een valies liet pakken, en om half een al weer verdwenen was, zonder te zeggen waarheen hij ging!

— Dat klinkt inderdaad een beetje verdacht! zeide Brand verwonderd, die op dat oogenblik tot het dichtknoopen van zijn boord genaderd was. Dat zou strooken met jouw theorie — de theorie van de vlucht voor den verbolgen echtgenoot! Maar is die jongen dan laf?

— Niet bepaald laf — maar waarschijnlijk uiterst beducht voor zijn naam, en — dat hoop ik tenminste voor hem — nog meer voor dien van de vrouw, die gisteravond in zijn gezelschap was!

— Maar het had niets om het lijf! In deze tijden gaan zeer veel gehuwde vrouwen in gezelschap van andere heeren naar een schouwburg, waar iedereen haar immers kan zien!

— Zeg dat eens tegen Mackay en wacht het antwoord af, zeide Raffles droogjes. Hij ziet het heel anders in — en dat weet Bowen!

Brand was gereed, en bekeek zich in den

spiegel met dien vagen glimlach van zelfvol-
doening, die Raffles steeds zoo amuseerde.

— Ja zeker, ook jij kunt nog wel een paar
jaren, als het noodig is, de rol van een be-
vallige vrouw spelen, zeide hij spottend.

Brand wendde zich verschrikt van den
spiegel af, en zeide :

— Dat is je geen ernst ! Het wordt nu lang-
zamerhand onmogelijk ! Ik geloof dat ik zelfs
al een grijze haar heb gevonden !

— Je zult verkeerd hebben gekeken. Het
zal blond geweest zijn en van een ander ! Als
je klaar bent, zullen wij een wandeling maken
door Hyde Park — desnoods te paard, want
ik zie dat je je breeches draagt en dan zal ik
je, als je er tenminste op gesteld bent, de
bijzonderheden mededeelen van mijn nachte-

lijke onderneming !

— Zeg mij nu maar aanstonds of je zelf ge-
looft, die diamanten nog te kunnen af halen !

— Ik hoop het — en daarom wil ik het ook
gelooven, Brand. Gaf ik de zaak nu reeds op
dan zou dat de beteekenis hebben van een
erkenning van Mister X's grootere kracht —
en dat zou mijn eigen ijdelheid tenzeerste
grieven — zij is weinig minder groot dan de
jouwe ! Zeg dus dien spiegel vaarwel, want ik
bezweer je dat je das onberispelijk gestrikt is,
en dat zelfs een kapper niets op je scheiding
zou hebben aan te merken. Ga mee ontbijten,
en dan zullen wij in het Park eens praten over
een plannetje, teneinde de jacht op de dia-
manten te hervatten.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

MIJNHEER MACKAY.

Mijnheer Mackay stak den sleutel in de huisdeur, na vlug uit de taxi te zijn gesprongen, en haastig langs het klinkerpad van den voortuin te zijn geloopt.

Het echtpaar Mackay bewoonde een niet zeer groot, maar fraai huis in het Westen, en feitelijk was het veel te groot voor het echtpaar.

De butler kwam hem haastig tegemoet loopen, en ontdeed zijn meester van diens overjas, hoed en valies. Hij had met een geoeffenden blik dadelijk gezien hoe bleek en verstoord Mackay er uit-zag. En hij mompelde slechts een paar woorden van welkom, wel wetende hoe grof en ruw de bankier kon uitvallen, als hij uit zijn humeur was.

— Mevrouw thuis? vroeg Mackay kortaf, zijn nog gitzwart, glanzend haar glad strijkend voor den Venetiaanschen spiegel, in een vergulde lijst gevat, die boven de wandtafel in de zeer ruime vestibule hing, in gezelschap van een paar fraaie schilderstukken.

— Mevrouw is zoo juist uit het gasthuis teruggekeerd, mijnheer! antwoordde de butler schuw. Mevrouw moet nog rust houden zeide de dokter. De — de zaak heeft haar erg aangepakt. Ik hoop dat mijnheer een goede reis heeft gehad —

Mackay gaf niet eens antwoord, maar beklom haastig de breede trap, die dwars over de vestibule liep, en opende toen zonder eerst aan te kloppen een hooge, witgelakte deur.

Maud Ingerstone zat, of liever lag, bleek nog en kwijnend op een rustbank, en sprak op slependen toon met haar kamenier Gertrude. Maar de twee vrouwen hielden dadelijk verschrikt op toen Mackay binnentrad en op een snelle wenk van haar meesteres ging het meisje vlug en zacht het vertrek uit door een tweede deur.

— Klop je tegenwoordig niet eens meer aan als je mijn boudoir binnenkomt, Bernard? vroeg Maud op klagenden toon. Je weet toch al alles?

— Voor kloppen is de tijd niet gunstig! antwoordde Mackay grimmig. En natuurlijk weet ik alles — of tenminste heel wat. Want die vervloekte kranten hebben mij ingelicht. Er komen namelijk ook in Manchester wel eens bladen uit! Als ik tusschen de regels geliefde te

lezen, kon ik mij desgewenscht verbeelden, dat mijn vrouw mij bedroog!

— Hij sloeg plotseling woest met zijn vuist op een tafel, zoodat Maud van kleur verschoot, en met de kleine witte hand haar hart greep, en vervolgde:

— Alle duivels, moet mij dat gebeuren — omdat ik toevallig met een der mooiste actrices van Londen getrouwd ben? Maar laat die ellendeling zich voor mij in acht nemen. Eerst zeg jij me de waarheid, maar dan ook niets dan de waarheid — en dan zal ik den kerel eens gaan opzoeken, en hem zeggen hoe ik over hem denk.

— Maar Bernard — er is volstrekt niets voorgevallen, dat iedereen niet mag weten! jammerde de beroemde actrice. Spaar toch mijn zenuwen, wat ik je bidden mag!

— Zijn de mijne gespaard? Heb ik soms niet vannacht moeten reizen, notabene zonder nog mijn doel te hebben bereikt, daarginds? Terwijl ik tracht geld bijeen te krijgen, voert mijn vrouw hier een leventje van vroolijke Frans, vertoont zich in gezelschap van losbollen — —

Maud was opgestaan, en het was alsof zij plotseling een andere vrouw was geworden. Haar gezicht was strak, haar houding was koninklijk en haar stem was ijskoud, toen zij uit de hoogte tot haren echtgenoot zeide:

— Je gaat te ver, Mackay! Mag ik je verzoeken te onthouden tot wie je spreekt? Ik herhaal dat er niets bijzonders is voorgevallen. Irwin heeft mij eenvoudig naar den schouwburg vergezeld want ik wilde Gigli hooren!

— Maar ik had je juist verboden, naar dien Italiaanschen schreeuwleelijk te gaan luisteren! bulderde Mackay woedend. Dacht je dat ik voor spot wilde loopen? Iedereen zegt dat de man verliefd op je is geweest — en dat jij niet ongevoelig was voor zijn hulde. En dan zou ik het toelaten, dat je je onder zijn bewonderaars voegt?

Maud was nog bleeker geworden, en riep nu toornig uit:

— Maar ben ik dan een slavin? Moet ik het nog langer dulden, dat je mij krankzinnige voorwaarden stelt en mij onmogelijke bevelen geeft? Veronderstelt dat er iets tusschen dien

Gigli en mij geweest was — dan nog gaat je dat niets aan, want het was voor jouw tijd! Maar het is niet zoo. Het is een verzinsel, en ik wilde nu eenmaal den beroemden tenor hooren en omdat ik bezwaarlijk alleen kon gaan, nam ik de uitnoodiging van Irwin Bowen aan.

— Maar ik had je juist volstrekt verboden om met dien kerel — —

— Alweer dat woord! riep Maud op schellen toon, en blijkbaar aan den rand van een nieuwe bewusteloosheid. Ik verzoek je dringend om mij nu alleen te laten Bernard, want ik voel mij nog zeer zwak!

— Niet voor dat ik uit jouw eigen mond de toedracht van de zaak heb gehoord!

— Je zegt dat je de kranten gelezen hebt — dan moet je ook al op de hoogte zijn! zeide Maud stug. Het is gebeurd zooals het daarin beschreven wordt, ik ben bewusteloos gemaakt door middel van een zeer lichte injectie, die ik nauwelijks heb gevoeld, mijn juweelen zijn mij in dien toestand ontstolen — en dat is alles!

— De juweelen kunnen naar den duivel loopen — de hoofdzaak is voor mij de vraag, waarom je tegen mijn instructies hebt gehandeld. Je kent mij slechts als je gelooft, dat ik die flirt tusschen jullie beiden nog langer met een lodderoog zal aanzien! Ik ga nu onmiddellijk naar Bowen toe.

— Je maakt je bespottelijk! zeide Maud schouderophalend. Ik dacht, eerlijk gezegd, dat je veel meer om de verdwenen juweelen zoudt geven.

Mackay haalde zijn schouders op en mompelde iets onverstaanbaars terwijl hij de vuisten balde.

— Ik ga naar hem toe! herhaalde hij nogmaals. Hij zal mij rekenschap geven!

— Ik denk dat je hem niet thuis zult treffen! hernam Maud koeltjes. Hij is namelijk gisteren nacht plotseling uit Londen weggegaan.

— Weggegaan? Zoo ineens? zeide Mackay langzaam.

— En de politie gelooft nu dat hij de diamanten gestolen heeft! zeide de vrouw schamper.

— Maar daar kon die politie wel eens dubbel en dwars gelijk aan hebben, schreeuwde Mackay opgewonden. Wat is er tegen die opvatting in te brengen?

Maud kwam vlak voor hem staan, met de handen in de heupen gesteund, keek hem eens goed in de oogen en zeide toen:

— Mackay, de hemel is mijn getuige, dat ik je niet uit blinde liefde heb getrouwd — maar ik heb je tenminste tot korten tijd ge-

leden kunnen achten. Als je zulke dingen zegt, zal ik zelfs dat beetje achting nog voor je verliezen. Irwin Bowen is geen dief en dat kon je evengoed weten als ik. Als hij zoo plotseling is vertrokken dan deed hij dat uit angst — voor jou!

— Dat klinkt bijna te mooi om waar te zijn, zeide Mackay hoonend. Men ziet tegenwoordig wel vreemde dingen gebeuren! Is de dader soms gevat?

— Nog niet — maar dat kan toch niet lang meer duren! En ik wil mijn juweelen ook terug hebben! En jij zorgt dat mijn juweelen terugkomen Bernard anders sta ik niet voor de gevolgen in. Maar dat Irwin Bowen ze zou hebben — dat is te dwaas om alleen te loopen. Hij is een veel te goede jongen — en daarenboven is hij er ook te dom voor!

Op dat oogenblik werd er zachtjes op de deur geklopt, waardoor het kameniertje verdwenen was en even later trad Gertrude binnen met een dagblad in de hand en zeide schuchter:

— Ik heb hier een blad, Madame — daar staat iets in — over — over den diefstal van de juweelen!

— Zijn ze teruggevonden? riep Maud opgewonden.

— Neen Mevrouw — dat niet. Maar Mijnheer Bowen — —

— Wat is er met hem? bulderde Mackay, haar het blad uit de hand rukkend.

— De politie in Dover heeft hem in den afgelopen nacht gearresteerd — en nu is hij hier naar Londen teruggebracht.

Maud viet op de sofa neer, volstrekt niets als een heldin uit een drama, wie men den dood op het slagveld van haar geliefde komt berichten, maar eenvoudig als een vrouw die stomverbaasd is.

Mackay echter liet een schamper lachje hooren en riep uit, na snel het blad geraadpleegd te hebben:

— Heb ik je niet gezegd dat hij verdacht wordt?

— Maar ze kunnen toch niets op zijn persoon gevonden hebben? riep de tooneelster heftig. Je zou me dol maken met je krankzinnige vermoedens.

— Ze hebben natuurlijk niets gevonden — maar wat bewijst dat? Hij kan den rommel allang aan een medeplichtige hebben ter hand gesteld.

— Praat jij zoo over de juweelen die je mij zelf gegeven hebt — praat jij zoo over een waarde van 50.000 pond sterling? Ga alsjeblief weg, want ik zou vergeten wat ik aan mij zelf en mijn fatsoen verschuldigd ben.

— Daverend applaus op den engelenbak,

hoonde Mackay woedend de krant neerwerpend.

Hij was al bij de deur toen hij zich nogeens omwendde en zeide :

— Je dierbare vriend Bowen wordt op dit oogenblik ondervraagd — ik ga eens naar het politiebureau, om inlichtingen. En ik hoop dat ik je goed nieuws kan melden van je ridder!

De deur kwakte dicht, Maud zonk weer op den divan neer en mompelde voor zich heen ; met het fijne kanten zakdoekje tegen den mond geprest :

— Waar de kamenier bij is ! Zoover is het dus al met hem gekomen ! Waar zijn mijn hersens geweest, toen ik hem nam ! Al was hij nog tienmaal zoo rijk geweest — ik had hem moeten afwijzen ! Maar zijn goud heeft me verblind, gekkin die ik was !

En tot Gertrude die besluiteloos bij de deur was blijven staan, zachter dan zij meestal tegen het meisje placht te spreken :

— Ga jij maar weg, Gertrude — je bent een goed meisje !

— Kan ik iets voor U doen. Mevrouw ? vroeg het kameniertje schuchter.

— Neen — dat kun je helaas niet Gertrude, antwoordde Maud zuchtend. Wat zegt het blad nog meer dan dat onzinnige bericht van de arrestatie ?

— Er staat niet veel meer in Mevrouw. Mijnheer Bowen moet woedend geweest zijn, maar hij ging toch rustig mee terug met den detective. Hij moet bedreigd hebben dat hij de zaak in het Lagerhuis door zijn vader ter sprake zal laten brengen.

— Ook dat nog ! Mijn naam in opspraak — een interpellatie aan de Regeering, en daarvan ben ik het onderwerp.

Dit vooruitzicht scheen toch niet al te veel verschrikkingen voor haar te hebben want haar bleek, mooi gelaat klaarde iets op, en haar oogen schitterden zelfs even, alleen reeds bij de gedachte aan de teleurgestelde, lange gezichten der dierbare collega's die het moesten aanzien, welk een prachtige reclame er voor Maud Ingerstone werd gemaakt, zonder dat zij er een cent voor behoefde te betalen.

Dan dacht zij weer aan de ziekelijke jalouzie van Bernard Mackay. En als het nog maar uit liefde was voor haar — maar het was alleen gekwetste ijdelheid, de angst om zich belachelijk te maken, de vrees voor zijn positie, haar juweelen rommel te noemen — die kostbare steenen waarop zij zoo trotsch was — beroemde diamanten uit de Kroon van voormalige koningen en keizers — het was een schreeuwend schandaal !

En vervuld van deze bittere verwijten at zij haar eerste sandwich van dezen dag door de

zorgvolle Gertrude belegd met kaviaar, naar haar meesteres gezonden in gezelschap van een glas goudgele muskaatwijn.

En intusschen raasde mijnheer Mackay, ditmaal in zijn eigen wagen door de straten van Londen, in het zwarte humeur van de wereld, en denkend aan zijn mislukten tocht naar Manchester, waar hij geld had willen leenen van zijn broeder hetgeen op een teleurstelling was uitgelopen. De oudere Mackay had het zelf maar al te zeer noodig gehad, nog meer miseshien, dan Bernard, die het toch zoo bitter goed kon gebruiken, want zijn zaken gingen in den laatsten tijd zeer slecht — zoo slechts zelfs, dat er maar heel weinig toe noodig zou zijn, om hem ten val te brengen. Gewaagde speculaties, onverhoedsche dalingen van enkele effecten, en dan ook het onbezonnen wedden op de renbanen, hadden Bernard Mackay een stoot gegeven, dien hij alleen maar door een mirakel van geluk zou kunnen ontgaan.

Hij dacht aan de kleine — en ook aan de groote knoeierijen van de laatste maanden, en dan dacht hij ook aan de schoone vrouw, die hij op zijn eigen, ruwe wijze werkelijk had liefgehad, en die hem nu in den steek dreigde te laten. Want Bernard Mackay vatte dien schouwburggang zeer ernstig op — zoo ernstig als ziekelijk jaloersche lieden van despotischen aard dat plegen te doen. Hij vond het denkbeeld verschrikkelijk, op de beurs lachend te zullen worden nagewezen ; vooral Irwin Bowen haatte hij, omdat die jonger was, knapper, sportiever en op dit oogenblik naar alle waarschijnlijkheid ook veel rijker.

Aan den diamantendiefstal dacht hij tijdens die rit wonderlijk genoeg slechts nu en dan, en dan nog met onverschilligheid als iets dat zonder veel beteekenis was. In zijn hart kon hij niet gelooven, dat Bowen de juweelen van zijn vrouw had gestolen — maar hij hoopte het, omdat hij in Bowen een medeminnaar meende te zien, en omdat zijn ordinaire aard dat nu eenmaal meebracht. Hij hield ervan, menschen die hoog stonden op welk gebied dan ook neer te sleuren in de modder.

In den grond van zijn hart was hij er echter van overtuigd dat Bowen inderdaad slechts op den loop was gegaan, uit vrees voor de gevolgen van het verboden uitstapje met zijn vrouw. Bowen was nu eenmaal geen held — maar wat hij gedaan had was een groote onvoorzichtigheid, die hem wel verdacht moest maken in de oogen van de politie.

Eindelijk hield de fraaie auto stil voor het groote bureau van politie waar de ongelukkige Bowen voorloopig zat ingesloten.

Mackay liet zich aandienen, en zooals hij wel verwacht had werd hij onmiddellijk ontvangen door den inspecteur die de zaak in handen had, en die misschien waardevolle inlichtingen van den echtgenoot van het beroofde slachtoffer hoopte te ontvangen.

Daar Mackay echter hetzelfde hoopte van den inspecteur, liep het onderhoud noodgedwongen op een teleurstelling voor beide partijen uit.

Mackay kon volstrekt geen nadere inlichting geven, hij kon zelfs niets ten nadeele van Bowen verklaren, dan alleen maar dat „de kerel mijn vrouw al langen tijd lastig valt” en daar had de inspecteur natuurlijk niet veel aan. Evenmin als Mackay iets had aan de mededeeling van den politiemans, dat men Bowen hoogstwaarschijnlijk als er geen nadere en deugdelijker bewijzen werden bijeengebracht, spoedig weer op vrije voeten zou moeten stellen. Met een zucht verklaarde hij, in een hoogst onaangename positie te zijn, want de zaak had reeds het noodige gerucht gemaakt en een vijftal bladen van de partij, waartoe Bowen Senior behoorde, hadden reeds dienzelfden ochtend heftige artikelen geplaatst, tegen het beleid van de politie, en de onmiddellijk invrijheidstelling van den zoon van het Lagerhuislid geëischt.

De beide mannen waren dan ook vrij spoedig uitgepraat totdat Mackay plotseling vroeg:

— Geloof U persoonlijk dat Bowen het gedaan kan hebben Mijnheer?

— Geen seconde! antwoordde de Inspecteur rustig. Maar ik moest natuurlijk mijn plicht doen. Overigens — natuurlijk gaat het onderzoek ook in andere richting voort! Zoo zoeken wij nu bijvoorbeeld naar de oeuvreuse, die eensklaps verdwenen blijkt te zijn. Ze is onvindbaar — en dat zelfde kan trouwens ook gezegd worden van het geheimzinnige, zwarte heertje met zijn kalen knikker. Nee, ik voor mij geloof niet aan de schuld van mijnheer Bowen. Wanneer men een schoone vrouw naar een Opera vergezelt dan kan men dat zeer wel doen uit geheel andere overwegingen dan finantieele, als gij mij veroorlooft mij zoo uit te drukken. Het is bekend, dat mijnheer Bowen veel vriendschap gevoelde voor Miss Maud — ik wil zeggen voor Mevrouw Uw echtgenoot.

— Zoo, is dat zoo algemeen bekend? vroeg Mackay woedend. Dan zal dat jongemensch met mij een appeltje te schillen hebben, zoodra hij hier wordt vrijgelaten.

— Ik geloof dat het van veel meer belang is, Mijnheer Mackay, de gestolen juweelen terug te vinden, zeide de Inspecteur koeltjes.

Maar Mackay had zijn hoed alweer gegrepen en voor de tweede keer op dien morgen sprak

hij, op den drempel staande de tamelijk raadselachtige worden:

— Die juweelen kunnen voor mijn part naar den duivel loopen!

— U wilt zeggen dat ze voor een zeer hoog bedrag verzekerd zijn tegen diefstal?

Mackay keek den inspecteur een kort oogenblik verbluft aan en antwoordde toen haastig:

— In ieder geval — als ze niet worden teruggevonden, is dat een behoorlijke schadeloosstelling. Doe uw best maar en tot ziens.

Toen hij in de halfdonkere gang stond en de deur had gesloten, stompte Mackay zich met zijn vuist tegen het voorhoofd en mompelde:

— Driedubbele vervloekte ezel die ik ben! Dat is waar ook, hoe kon ik het vergeten! De dingen zijn verzekerd — zij zijn nog altijd verzekerd — en als ze niet worden teruggevonden zal de Maatschappij mij veertigduizend pond sterling moeten uitbetalen.

Hij verliet haastig het hoofdbureau van politie, liep op zijn auto toe, scheen een oogenblik in beraad te staan, en gaf toen den chauffeur kortaf bevel hem weer naar zijn huis terug te rijden.

De butler ontving hem met de mededeeling, dat er een heer op hem zat te wachten, die verklaard had voor de zaak van de juweelen-diefstal te komen.

Hij wachtte reeds een kwartier in de werkkamer van mijnheer Mackay, en zijn naam was Georges Houston.

Er vertoonde zich een eenigszins ongeruste trek op het breede, duistere gelaat van Mackay en hij vroeg:

— Noemde hij zijn kwaliteit niet? Waar komt hij vandaan? Is het een detective?

— Een particuliere, naar hij zegt.

— Heeft — heeft hij soms — een spoor ontdekt van de gestolen juweelen?

— Dat weet ik niet mijnheer — maar het is wel mogelijk. Hij deed nogal geheimzinnig.

Mackay gaf den butler zijn hoed en stok, en trad zijn werkkamer binnen, gelijkvloers gelegen.

Dichtbij het raam dat op de straat uitzag, zat een in het zwart gekleed heer, die er uitzag als een ouderling of als een collectant van een weeshuis, met mahoniehoutkleurig haar, dat er ook uitzag, alsof het uit hout gesneden was, een tanig, langgerekt gezicht, zwartgaren handschoenen, een ouderwetsch staand boordje en een zoetigen glimlach op zijn dunne lippen.

Hij hield een ebbenhouten stok met ivoren knop tusschen de knieën geklemd en zijn hooge hoed stond naast zijn stoel.

Hij rees langzaam op, en begon onmiddellijk, na een stijve buiging te hebben gemaakt, op

zachten, eenigszins heeschen toon :

— Mijn naam is Georges Houston, mijnheer Mackay. Ik kom in de zaak van de gestolen juweelen — nemans een lastgever, dien ik nog niet mag noemen.

— U is detective ? vroeg Mackay een ongeduldig gebaar naar den stoel makend, dien de bezoeker zooveen had verlaten.

— In zekeren zin, ja, mijnheer Mackay.

— Is er iets ontdekt ? Heeft men den dief soms ?

De bezoeker kneep zijn kleine, zwarte oogjes bijna heelemaal dicht en zei op suikerzoeten

toon ditmaal :

— Men heeft niet den dief — men heeft iets beters, Mijnheer Mackay. Men heeft de juweelen !

Mackay keek Houston scherp aan, trok met een ruk een stoel naar zich toe, schoof dien dicht bij den zwarten bezoeker en vroeg gedempt :

— Waar zijn ze ?

— Ik zal U aanstonds op die vraag antwoorden mijnheer Mackay. Ik zou U liever eerst zeggen, wat ze zijn. Ze zijn namelijk — *valsch* !

HOOFDSTUK V.

DIEF EN DIEFJESMAAT.

Als Mackay verbleekte werd hij meestal vaal maar de aschkleur, die nu zijn breed gezicht overtoog, zou menigeen schrik hebben aangejaagd, die niet zoo kalm en flegmatisch was als deze bezoeker scheen te zijn.

De donkere oogen van Mackay puilden hem bijna uit het hoofd, toen hij stotterde, zijn uiterste best doende om kalm te blijven, en gewoon te praten :

— Dat is zeker maar een grap ? De juweelen die mijn vrouw draagt — die zouden valsch zijn ?

— Op twee of drie stuks na ! Tezamen een waarde vertegenwoordigend van omstreeks vijftienhonderd pond sterling. Komaan, mijnheer Mackay, laten wij geen tijd verliezen met kinderachtige uitvluchten. Het tegenwoordige tijdperk eischt snelheid, recht op het doel fagaan. Dus — de diamanten zijn valsch, op twee of drie na, die U waarschijnlijk dezer dagen zoudt hebben verruild tegen vervalsching. Hoe komt het eigenlijk dat Mevrouw nooit iets van die vervanging gemerkt heeft, dat zij ze ooit heeft gemist ? Ik vermoed bijna, dat U die kostbare dingen steeds in Uw eigen safe voor haar hebt bewaard ?

Mackay gaf geen antwoord.

Hij zat daar met de gebalde vuisten op zijn knieën en staarde den bezoeker aan, alsof hij veel rust gevoelde, hem met die geweldige knokkels in zijn bleeke, zoetsappig grijns-lachende tronie te slaan.

— Het is heel begrijpelijk, ging Houston voort, zonder zich in het minst van zijn stuk te laten brengen. Het gaat slecht met de zaken, U had geld noodig, en toen heeft U aan die sieraden van Mevrouw gedacht, die er zich zoo bijzonder goed voor leenden, geleidelijk voor valschen te worden geruild. Ik twijfel

niet of de drie echte zouden hetzelfde lot hebben ondergaan. Maar Mijnheer Mackay — dat was een zeer onvoorzichtige daad van U, ik laat nog daar, dat een of andere kenner tenslotte argwaan zou hebben gekregen, en de zaak ruchtbaar zou hebben gemaakt — bij voorbeeld uit wraakzucht of alleen maar uit lust om iemand pijn te doen. Maar gij hebt in het geheel niet gedacht naar het schijnt aan de mogelijkheid van een diefstal en van gevolgen.

Mackay gromde iets onverstaanbaars, maar nog altijd zeide hij niets.

— Het komt voor dat de dief zelf geen verstand heeft van de juweelen die hij steelt, maar de man die ze van hem zal koopen, weet er des te meer van ! En denkt U eens aan de gevolgen van deze ontdekking. De opkoper, of de opdrachtgever van den dief wordt boos, omdat al zijn moeite vruchteloos is geweest, loopt naar een dagbladredactie en vertelt daar in geuren en kleuren de zaak. Het eene blad neemt het van het andere over — en daar staat Mijnheer Bernard Mackay in zijn hemd, als U mij wel wilt veroorlooven dit allernoodzakelijkst kleedingstuk ter tafel te brengen. En dat in een tijd, waarin men juist zijn crediet tot het alleruiterste moet benutten, er alles moet uithalen wat het bevat aan mogelijkheden, nietwaar, als zoiets bekend wordt op de beurs dan is voor U alles afgelopen. Dan zullen al Uw schuldeischers zich onmiddellijk op u werpen als hongerige wolven op een weerloos, vluchtend hert, en zij zullen U zonder een oogenblik te aarzelen verscheuren. Welk een vooruitzicht ! Welk een noodlottige vergissing, door een zoo voorzichtig man begaan ! Welk een kortzichtigheid !

Mackay gaf een woedende ruk aan zijn stoel, keek schichtig naar de deur, en zeide toen op

onderdrukten giftigen toon:

— Wat zit je daar te teemen, wat draai je daar met je oogen, jij schavuit? Dacht je soms dat ik je al niet lang door had? Jij bent dus de dief! Jijzelf hebt de diamanten gestolen! En als je het niet zelf bent — want ze spreken van een klein zwart mannetje, dan ben je een van zijn handlangers! Kort en goed, wat wil je en spreek alsjeblief gewone, duidelijke taal! Die preektoon kun je laten varen — die is aan mij niet besteed. En let wel — ik geef alles toe. Het is nutteloos om het te ontkennen, en ik had het ook moeten voorzien. Ik had moeten begrijpen dat de eerste de beste opkoper, die verstand had van juweelen, de vervanging moest opmerken. Hoeveel wil je hebben?

— Dat noem ik zaken doen! hernam Houston met een opgewekten grijnslach. Welk een genot, een man aan te treffen, die linea recta tot het hart van de kwestie doordringt, en er niet omheen praat.

— Hoeveel? drong Mackay aan, dreigend zijn vuisten ballend.

— Wat denkt U van twintigduizend pond — met inbegrip van de drie echte diamanten? stelde Houston voor.

Een oogenblik leek het alsof Mackay zich op hem wilde werpen.

Hij beheerschte zich echter uit alle macht en vroeg heesch:

— Versta ik je goed? Twintigduizend pond voor — een verzameling glas?

— Glas plus drie echte diamanten antwoordde Houston lijzig, maar met iets in zijn oogen, dat Mackay op zijn hoede deed zijn. En het is werkelijk niet te veel geld.

— Maar begrijp je dan niet, kerel, dat ik maar even de politie behoef op te bellen om je in je kraag te laten nemen? viel Mackay dol van drift uit, en vergetend dat hij den ander tot stilte had aangemaand.

Houston haalde heel bedaard zijn schouders op, met een boosaardig licht in zijn oogen en toen was zijn spottend antwoord:

— En dat zou U veel helpen? Dan wordt de zaak immers nog veel eerder aan de groote klok gehangen! Tot iederen prijs moet dit voorkomen worden!

— En hoe heb ik de zekerheid, dat jullie je bek zult houden, als ik de som eenmaal betaald heb? En de zaak toch niet verraad? viel Mackay woedend uit.

— U heeft het woord van onzen chef, antwoordde Houston koeltjes. Ik zou U raden Mijnheer Mackay niet zoo luid te lachen, want dat woord van onzen chef is zeker wel evenveel waard als — het Uwe bijvoorbeeld. En trou-

wens — wat zouden wij er aan hebben, nog op de valsheid van juweelen te wijzen als ze weer in uw brandkast liggen? Men zou dan hoogstens aan een flauwe grap gelooven.

— Maar mijn hemel — jullie zijn krankzinnig! riep Mackay op een toon van wanhoop. Geloof jullie soms dat ik die juweelen zou hebben laten vervangen door valsche bij een of twee tegelijk, als ik kon beschikken over twintigduizend pond? Waar zou ik ze vandaan moeten halen? Ik kom zoo even terug uit Manchester, waar ik familie heb, van wie ik geld hoopte te krijgen — en het is een mislukking geworden. Ik ben zoo arm als Job.

— Aan zooiets heeft de chef gedacht, hernam Houston afgemeten, en met de palm van zijn hand over de ivoren knop van zijn ebbenhouten stok strijkend. — Ik heb in opdracht gekregen, desnoods tot vijftienduizend pond te gaan.

— Onmogelijk, zeide Mackay met een vaag gebaar.

— Ik zou er echter ook tienduizend van mogen maken, als het beslist niet anders ging.

— Tienduizend pond — als ik ze op dit oogenblik had — dan zou ik niet meer hier zitten — maar op een boot naar Amerika! zeide Mackay met moeite.

— Lastig — uiterst onaangenaam! constateerde Houston, en hij zag er nu heelemaal uit als een braaf huisvader, met zorgelijke gedachten vervuld voor de toekomst.

Maar meens veranderde zijn gezicht weer, er kwam iets loerends in zijn kleine oogjes, hij stond buitengewoon vlug op, veel vlugger dan men van zulk een teemenden zeurkous zou hebben verwacht, en zei half luid, maar op vasten toon, zich wat voorover buigend naar Mackay, die daar als een beeld der wanhoop naar zijn schrijftafel was neergezonken:

— Luister eens goed, Mackay. De chef is ook geen domoor. Hij weet hoever hij gaan kan. Je zorgt dat er morgenochtend op zijn laatst om twaalf uur vijftienduizend pond klaar ligt in goed, stevig en betrouwbaar geld. Wij weten beslist dat je dit nog wel kunt bijeenbrengen. En meer, als het noodig is. Maar met die vijftienduizend pond neemt de chef genoeg. Vergeet niet dat het voor hem ook een bittere tegenslag is geweest. Hij rekende op het tienvoud! Je krijg dan onmiddellijk den valschen rommel weer terug — en zelfs de drie echte diamanten die zich nog aan het halssnoer bevinden! Mooier kan het toch al niet! In het tegenovergestelde geval — als het geld er morgen om twaalf uur soms niet mocht zijn, wanneer ik het kom halen — dan zijn de gevolgen geheel en al voor jouw rekening, en

dan maken we alles bekend! Je vrouw heeft zich dan belachelijk gemaakt — en jij kunt wel met lucifers gaan loopen.

Hij kreeg geen antwoord van den man die daar bewegingloos met diepgebukt hoofd in zijn stoel zat, de ineengeklemden handen tusschen de kieën gewrongen. Maar eensklaps hief Mackay het hoofd op. Er waren diepe rimpels in zijn voorhoofd, en zijn oogen waren half dicht geknepen.

Hij stond half op, duwde den bezoeker met een krachtige beweging weer neer op zijn stoel, trok den zijnen nog wat dichterbij, en begon op heeschfluisterenden toon, den ander niet loslatend, met zijn uitpuilende oogen:

— Er is — er is nog een geheel andere uitweg! Er valt — misschien wel met jullie te praten! Luister eens! De juweelen die jullie gestolen hebt — die zijn zeer hoog verzekerd tegen diefstal, zoo hoog, dat ik de laatste premies niet heb kunnen betalen!

De aandacht van Houston was onmiddellijk gewekt, en zijn kleine oogen fonkelden begeerig, toen hij op een toon van groote, en blijde verrassing zeide:

— Verzekerd? Driedubbele ezels dat we daar niet aan hebben gedacht! Voor hoeveel?

— Veertigduizend pond sterling!

Houston liet een zacht, lang gefluit hooren en zijn stem trilde van hebzucht en opwinding, toen hij herhaalde:

— Veertigduizend pond! Dat is een lieve duit, mijnheer Mackay! Jonge, jonge dat liegt er niet om! Maar dan — nietwaar, dan hebben wij U eigenlijk een heel groote dienst bewezen! Want laat ik U maar zeggen — al zoeken zij tot zij er bij neervallen — de jongens van de politie vinden die juweelen niet!

— Daaraan heb ik juist gedacht, hernam Mackay heesch. Als binnen een maand de juweelen niet gevonden zijn, dan is de verzekeringsmaatschappij verplicht, volgens den inhoud van de polis, het volle bedrag aan mij uit te keeren. En de diefstal is zoo duidelijk en klaar bewezen als iets — dat is een groot geluk.

— Een bijzonder groot geluk, Mijnheer Mackay bevestigde Houston met zijn zoetsappig grijnslachje. Wat een bof, dat een heele schouwburgzaal er als het ware getuige van is geweest! Maar dat is prachtig! Veertigduizend pond! En als ik vragen mag — wat gebeurt er als na die maand de juweelen toch nog boven water zouden komen! Dan had ik zooveel moeten terugbetalen als er nog aan juweelen gevonden werd volgens taxatiewaarde. Er was zelfs al een bekend Londensch juwelier

benoemd door beide partijen die de expertise zou verrichten.

— Veel aardiger als ze heelemaal niet meer terugkomen, nietwaar? zeide Houston meesmuilend.

— Veel aardiger! bevestigde Mackay met een zwakke, pijnlijke poging om te glimlachen.

— Ja, — zooals gezegd — dan valt er te praten! Dat feit van die verzekering verandert natuurlijk de heele zaak, en alles zal nu op rolletjes gaan, Mijnheer Mackay, ziehier het voorstel, dat ik U doe, voorloopig op eigen gezag, maar dat de chef stellig wel zal goedkeuren zoodra hij het blijde nieuws hoort. U betaalt ons de helft van de verzekeringsom, dat is twintigduizend pond zoodra de verzekeringsmaatschappij U de schade heeft vergoed. Of wacht eens — wij mogen het U niet al te gemakkelijk maken! Het blijft er dus bij dat er morgen twaalf uur, vijfduizend pond klaarligt en natuurlijk geen verraderlijke grapjes met politie die te wachten staat en die mij bij mijn komst zou inrekenen, want dan zoudt gij pas recht in den aap gelogeerd zijn — als U mij die humoristische, populaire uitdrukking vergeeft. Op dat punt verstaat de chef geen grapjes, en er zouden in dat geval heel ernstige dingen met U kunnen gebeuren, veel ernstiger nog dan de roof van zelfs echte diamanten! U zult mij begrijpen, naar ik hoop! Mister X is op dat punt zeer streng.

Mackay schoof verbleekend zijn stoel een weinig terug en mompelde:

— Mister X. Hij heeft dus weer de hand in dit spel?

— Heeft U het dan nog niet begrepen? Niemand anders! Neem U dus wel in acht, en stapel niet de eene onvoorzichtigheid op de andere!

Houston was weer opgestaan en had zijn doffen, hoogen hoed ter hand genomen.

En zijn stem had weer een anderen, dreigenden klank, toen hij met bijzonderen nadruk zeide met zijn gezicht vlak voor dat van Mackay:

— Wij zetten maar zelden iets op schrift. Mijnheer Mackay, maar daarom moet een overeenkomst met Mister X niet minder volgens den letter worden uitgevoerd, onthoudt dat wel, en handel ernaar! Bedenk tenslotte dat wij U ook op andere wijze in onze macht hebben, zoolang die valsche prullen in onze brandkast liggen. Iedereen kent ze, iedereen weet dat ze aan Uw vrouw hebben toebehoord.

— Ik zelf heb het plan aan de hand gedaan! zeide Mackay norsch. En ik neem genoeg met het aanbod — twintigduizend pond sterling, waarvan ik er morgen om twaalf uur vijf-

duizend van zal betalen! De rest over een maand, bij afloop van den termijn.

— Zoo mag ik het hooren! Ieder de helft — samen, zooals men wel zegt, hernam Houston weer op den jovialen toon, dien hij somtijds kon aanslaan. Dan blijft mij verder alleen nog maar over afscheid van U te nemen, Mijnheer Mackay, al zal het dan geen afscheid voor eeuwig maar tot morgen twaalf uur zijn. En ten overvloede herhaal ik nog eens — geen kwalijke grapjes met politieagenten in de hoeken, of anders — —

Houston voltooide den zin niet, maar maakte een veelzeggend gebaar, rondom zijn hals en

zijn nek om tenslotte op Mackay te wijzen, die zwijgend, een stap terzijde deed, om Houston voor te laten gaan naar de deur.

Deze maakte nogmaals zijn diepste buiging, met op zijn gelaat weer de zoetsappigen glimlach van den aanvang, en had het volgende oogenblik het ruime werkvertrek verlaten.

Zoodra hij de straat bereikte, kwam er een auto aanrijden, waar hij haastig instapte.

En niet zoodra reed deze auto weg of een telegrambesteller op een grijsbeschilderde motorfiets gezeten begon dit voertuig te volgen, zonder het een oogenblik uit het oog te verliezen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

DE VIJFUIZEND POND.

De rit duurde omstreeks een half uur, en toen de auto, een groote, gesloten wagen stilstond voor een vrij groot huis in een druk bevolkte stadswijk in het Oosten, toen stond ook het rijwiel van den telegrambesteller stil, en de berijder kon nog juist zien, hoe de man in het zwart vlug uit de auto stapte en een koetspoort binnenging. Onmiddellijk daarna reed de auto weer weg.

De telegrambesteller zette zijn rijwiel weer aan, reed langzaam tot bij het huis, en nam het eens nauwkeurig op.

Toen stak hij de straat schuin over, stapte van zijn motor en trad een hulppostkantoor binnen, waar hij dadelijk de particuliere telefooncel voor zich opeischte. Zij was toevallig leeg en hij kon dadelijk van het vertrekje gebruik maken.

Hij nam het toestel ter hand, vroeg en verkreeg aansluiting en begon onmiddellijk :

— Jij daar zelf ? Noem eerst even het wachtwoord — zoo is het goed — je spreekt met C. B. Het nummer is, een, twee, vijf. Nu begin ik. Hij is waar waarschijnlijk precies hetzelfde huis binnengegaan, dat je eergisteren beschreef, dat van het kleine zwarte heertje en van de oeuvreuse. Naar alle waarschijnlijkheid is de bezoeker die daar net bij M. wegging, zelfs niemand anders dan dat bevallige blondje, en dan moeten wij respect hebben voor zijn grimeertalenten. Wat moet ik nu doen ? De microfoon weer uit het huis van hem weghalen ? O, dat heeft niets te beteekenen, het zal even gemakkelijk gaan als ik het ding in zijn werkkamer kan aanbrengen — ik behoefde het alleen maar door den schoorsteen te laten zakken. Ik wilde dat alle huisdaken zoo gemakkelijk te bereiken waren als het zijne. En dan bij je komen ? Uitstekend — ik zal mij haasten.

Brand — men zal hem reeds hebben herkend — hing het toestel weer op de haak, verliet de telefooncel en daarop het postkantoor, besteeg zijn motorrijwiel weer, en reed zoo vlug hij kon weg.

Een kwartier later had hij in een volmaakt verlaten duister slop, tusschen twee machtige, blinde fabrieksmuren zijn linnen uniformjasje en zijn pet in de groote lederen tasch gestopt, die hij over den rug droeg en daaruit een een-

voudig luster colbertje en een geruite sportpet genomen. Tasch en kleeren verborg hij vervolgens in de groote, ledigen koffer die op den bagagedrager was vast geespt, en zette, nu een gewoon burger, zijn weg voort, tot hij tenslotte het rijwiel kon stallen in de garage van het huis in de Cromwell Street.

Het huis in de Victoria Street zou waarschijnlijk beter zijn geweest, maar voorloopig viel dat huis niet te gebruiken, nu Mister X in persoon van zijn bestaan wist, van zijn doel — en van den man die het in eigendom bezat.

Wat later stond Brand tegenover Raffles, die in zijn eigen werkkamer voor zijn schrijftafel was gezeten en ijverig schreef. Hij hield hier echter dadelijk mee op, legde den gouden vulpen weg en zeide glimlachend :

— Een paar brieven aan vrienden in Roemenië, Brand, Romanesqu heeft ons zijn villa aangeboden voor een der zomermaanden — hij zelf gaat met zijn vrouw naar Italië. Ik weet nog niet of wij het zullen aannemen, maar maar nu eerst de zaken.

— Ik ben erg benieuwd, Edward ! Wat heb je gehoord door de microfoon ?

— Nu, wonderlijke dingen ! En het is maar goed, dat wij ons de moeite hebben gegeven, het huis van Mackay te bewaken ! Ten eerste is er een bezoeker geweest, namens Mister X. Dat was de man, dien ik je verzocht te volgen. En ik verheug mij dat je mijn teekens met het spiegeltje daarboven op het, dak zoo goed en snel hebt begrepen.

— Het was niet zoo moeilijk, Edward, zeide Brand, blozend van vreugde bij dien lof. Ik kon zoowel de voordeur van het huis, als jouw gestalte op het dak van het groote kantoorgebouw op den hoek, duidelijk zien van de plek waar ik mij bevond. De schelm kwam zeker het collier te koop aanbieden ?

— In zekeren zin ! Het was namelijk valsch !

Brand maakte bijna een lichtsprong van verbazing.

— En geloof je dat ? Zou Maud Irvingstone werkelijk valsche juweelen hebben gedragen ?

— Zonder het zelf te weten Brand. O voor mij is het minder verwonderlijk dan het voor jou schijnt te zijn ! Het is alsof ik zooiets voorzag, toen ik hoorde den moeilijken gelde-

lijken toestand waarin hij zich bevond. En van zijn bedelreis naar Manchester!

— Dan begrijp ik het al — de kerel heeft gedreigd, die vervalsching te zullen verraden als hij voor zijn stilzwijgen niet betaalt.

— Zoo is het! Maar Mackay wist nog een anderen uitweg, en hij blijkt nu een even groote schurk als een slimme bankier te zijn! Misschien wist je dat die juweelen zeer hoog verzekerd waren tegen diefstal?

— Neen — ik wist het niet, maar ik kon het toch wel vermoed hebben.

— Ze zijn voor niet minder dan veertigduizend pond verzekerd bij de „Mutual“.

— Maar dat is immers de taxatiewaarde van het halssnoer!

— En de gemeenschappelijke waarde van al het gestolene werd op 50.000 geraamd vervolgde Raffles kalm. De verzekeringssom is dus inderdaad zeer hoog. Om kort te gaan — Mackay bood aan, den dief een twintigduizend pond uit te betalen, als zij hun mond en de buit achterwege hielden. Over een maand is de termijn verstreken. Dan zou de Mutual moeten betalen.

Morgen om twaalf uur moet hij zorgen dat er vijfduizend klaar liggen, die zal Houston dan komen halen.

— Maar dan is die Mackay een doortrapte oplichter! riep Brand vol verontwaardiging.

— Ongetwijfeld. Maar dat wordt men, als men van het eene bedrog in het andere vervalt. De eerste voert onherroepelijk en altijd tot meerdere, en steeds worden zij gevaarlijker — en de laatste doet U meestal over de rand van den afgrond struikelen. Nu wij hebben heel wat bijzonders ontdekt, Brand. Dienovereenkomstig zullen wij ons veldtocht plan opmaken.

— Maar die rampzaligen Bowen, die met de heele zaak niets te maken heeft? Als Mackay maar een greintje fatsoen heeft, dan zal hij onmiddellijk alles in het werk stellen nu hij de waarheid kent, om zijn gewaanden medeminnaar in vrijheid te doen stellen.

— Dat kan hij moeilijk doen, zonder de ware toedracht van de zaak te onthullen!

— Kom kom — een paar woorden van hem, van den echtgenoot der bestolene, zouden immers wonderen verrichten. Hij behoefde maar te zeggen er zeker van te zijn, dat een man als Bowen onmogelijk de juweelen kan hebben gestolen, en de politie zou maar al te verheugd zijn, hem met veel verontschuldigen weer op straat te kunnen zetten.

— Dan moet Zij dat ook direct doen, vond Brand.

— Wij willen het hopen, zeide Raffles

sceptisch. Die mijnheer Mackay is niet bepaald een fijngevoelig man, en heeft een lage, wraakzuchtige ziel. Ik denk dat hij het prettig zal vinden, Bowen zoo lang mogelijk in de cel te laten, maar als die dwaze knaap ze morgen niet verlaten heeft — dan loopt Mackay nog een extra bestraffing op.

— Ik zou een ding graag willen weten — hoe die Houston — zoo noemde je hem immers? — zich nu in verbinding gaat stellen met Mister X.

— Ik weet het evenmin. Ik denk haast dat het via dien schelm van een Perez gaat, met zijn uitgestreken fatie en zijn fijne manieren, ofschoon ik wel bijna zeker ben, dat ook hij Mister X niet anders gezien heeft dan het gelaat en het geheele hoofd verborgen in een zwarte kap.

De groote avonturier keek even in gedachte voor zich uit en hernam, de schouders ophalend:

— Ik vrees dat we hem ook ditmaal niet zullen vatten, Brand. De schelm weet zich al te goed achter de schermen te houden. Indien maar een van die lieden hem ooit te zien hadden gekregen dan hadden wij tenminste een houvast, een punt, vanwaar wij konden aanvangen! Maar wij weten nog niets anders van hem, dan dat hij waarschijnlijk een beschaafde stem heeft, en gewend is, of tenminste geweest is, zich in de beste kringen te bewegen. En daardoor is hij des te gevaarlijker — wij zullen dan ook niet rusten, voor wij zijn geheim doorgrond hebben, Brand. Dat de man voor niets terugdeinst om zijn doel te bereiken — dat weten wij nu, en ik kan hem niet langer dulden op denzelfden weg, dien ik pleeg te bewandelen. Ik kan er bezwaarlijk aanspraak op maken, de eenige man op aarde te zijn, die zich verrijkt met de bezittingen van anderen — maar dat sluit nog niet in, dat ik zulke gevaarlijke kerels hun gang maar laat gaan, en de kans loop, over hoop te worden geschoten zoodra het hem blijkt dat onze wegen zich ergens kruisen.

— Het zal heel moeilijk zijn! zeide Brand hoofdschuddend. Het bezwaarlijke van de zaak is, dat hij er geen vaste plek op na schijnt te houden, waar hij zijn kapiteins en zijn luitenants ontvangt. Nu eens huurt hij voor een week een schamel vertrekje in een huurkazerne, dan weer voor een maand een of andere pasgebouwde villa, hij komt daar misschien een enkele keer trekt zijn kap over het hoofd, houdt zijn bespekingen, gaat weer weg — en men ziet er hem waarschijnlijk nooit weer terug.

— Daarin schuilt juist zijn kracht! mompelde Raffles. Nu, in ieder geval hoop ik hem in deze aangelegenheid den voet dwars te zetten.

Hij moet niet denken dat hij de partij al gewonnen heeft.

— Daar valt mij iets in, Edward — acht je het onmogelijk dat die zoogenaamde Houston Mister X zelf was ?

— Geheel onmogelijk niet — maar wel in hooge mate onwaarschijnlijk, antwoordde Raffles. Hij geeft wel de bevelen, maar hij voert ze niet zelf uit. Zijn kracht schuilt juist hierin, dat hij achter de schermen blijft. De man die bij Mackay op bezoek kwam moet een voortreffelijk tooneelspeler zijn, en bijna zou ik hem de bekwaamheid benijden waarmede hij niet alleen zijn gezicht, maar zijn geheele gestalte weet te veranderen !

— Nu zoo dit, Edward — zou die Mackay werkelijk nog een schurk zijn, dat hij in staat is die verzekeringssom kalmpjes in zijn zak te steken ?

— O ja, dat vertrouw ik hem zeer wel toe ! Een man van zijn inborst en in zijn omstandigheden is niet al te kieskeurig in zijn middelen om zich boven water te houden. Maar ik ben niet van plan om het toe te laten, wees daar maar zeker van. Die valsche diamanten moeten terecht komen, hoe dan ook. De valsche — en de drie echte !

— Waar zouden zij zich op dit oogenblik bevinden ?

— Misschien wel in hetzelfde huis, waar ik eenige nachten geleden de dieven aantrof — Buster Key, en de befaamde Stella, die zoo onnavolgbaar de gedaanten van een oud, kaalhoofdig heertje wist uit te beelden.

— Mister X zou ze dus zelf niet hebben behouden ?

— Wat zou hij met die voddendoel moeten uitvoeren ?

— Zij hebben geen verkoopswaarde — dat is zoo, maar zij zijn toch 'n zeer scherp en daarom kostbaar wapen in zijn hand ! meende Brand. Vergeet niet dat die valsche dingen op dit oogenblik twintigduizend pond sterling waard zijn ! Kan hij ze Mackay over een maand niet toonen, dan zou deze wel gek zijn, hem de bedongen som uit te betalen. Hij wil ze natuurlijk eerst weer in handen hebben, om ze desnoods zelf te kunnen vernietigen, zoodat ieder spoor van het bedrog wordt uitgewischt.

Raffles scheen maar met een half oor te hebben toegelust. Hij was opnieuw voor zijn schrijftafel gaan zitten, na eenige malen het vertrek op en neer te hebben geloopt.

Hij schreef haastig een paar woorden op een blaadje van een blocnote, deed het in een enveloppe, zonder het minste kenteekeken, schreef met een hand die niemand als die van Lord Aberdeen zou kunnen herkennen een adres,

raadpleegde zijn horloge, en zeide opgewekt :

— Onze taak is voor vandaag nog niet geheel en al afgelopen, Brand ! Wij hebben nog dezen brief te posten en nog een klein plannetje te maken — voor morgen !

Brand had een blik op het adres geworpen en riep verwonderd uit :

— Aan Mackay ?

— Aan hemzelf !

— Wat schrijf je hem ?

— O, maar een paar woorden — en laat het liever een verrassing blijven ! Je zult het morgen zelf wel zien !

Dienzelfden avond nog brachten de late bladen het bericht, dat Irwin Bowen op vrije voeten was gesteld — niet omdat Mackay ook maar een hand te zijnen behoefte had uitgestoken, maar eenvoudig omdat de Inspecteur van Politie, die de zaak in handen had, inzag, dat hij onmogelijk langer den jongen man kon vasthouden op zulke onbeduidende bewijzen, wilde hij zijn eigen positie niet ernstig in gevaar brengen, want de wind die was opgestoken, dreigde in een storm over te gaan, die hem kon wegblazen.

Toevallig was de partij waartoe de oude heer Bowen behoorde juist op dat tijdstip boven aan de wip — zij had buitengewoon veel invloed en macht, en men deed zeer onverstandig, zich haar misnoegen op de hals te halen.

Maar al was het alles niet het geval geweest — de Inspecteur begreep dat hij eerst betere bewijzen moest bijeenbrengen, en Bowen werd, als was het dan ook tegen borgstorting vrijgelaten.

Het was omstreeks tien uur in den avond.

En omstreeks elf kwam hij thuis, bleek nog van woede, en zag voor zijn deur de welbekende, fraaie auto staan van Maud Ingerstone.

Verbaasd begaf hij zich naar zijn flat op de tweede verdieping gelegen en zijn butler, zeer verheugd over zijn terugkomst, ontving hem met de fluisterende mededeeling :

— Ik wist al dat U zoudt komen mijnheer !

— Van wie wist je dat dan ? vroeg Bowen hem zijn jas en hoed gevend.

— Van Mevrouw Mackay, zij zit binnen op u te wachten. Ik geloof dat zij heelemaal overstuur is.

De mededeeling scheen den jongeman volstrekt niet aangenaam te verrassen, en eerder was het tegendeel het geval, want hij mompelde ongeduldig iets in zichzelf, fronsde de wenkbrauwen en zei toen halffluid :

— Op dit uur ? komt ze mij nog meer onaangenaamheden berokkenen ? Wat kan ze in 's hemelsnaam willen ? Ze zal zich toch geen

krankzinnige denkbeelden in het hoofd hebben gehaald ?

Hij aarzelde nog even, ging toen de kleine salon binnen, en vond daar inderdaad Maud zitten, zeer bleek en blijkbaar zeer opgewonden. Zij stond dadelijk op, ging hem tegemoet en begon op een heeschen, fluisterenden toon snel te spreken :

— Ik wist al anderhalf uur geleden dat ze je vrij zouden laten. Vraag niet hoe. Ik heb mijn informaties ! Luister, Irwin — je hebt altijd gezegd dat je me liefhad, en nu is het oogenblik gekomen om het te bewijzen. Ik kan onmogelijk langer bij Mackay blijven.

— Niet langer bij Mackay blijven ? herhaalde Bowen, alsof hij die woorden volstrekt niet begreep.

— Geen dag, geen uur ! Dat dit alles over mij moest komen. Het is afschuwelijk — ik ben voorgoed belachelijk gemaakt, als ik niet door een goeden zet het spel.... ik bedoel, als ik die blaam niet van mij af weet te schuiven !

— Wat voor een spel — wat voor een blaam ? vroeg Bowen verwilderd. Ik weet niet wat je bedoelt.

— Je zult het aanstonds hooren. De juweelen zijn valsch. Op drie na. Vanmiddag heb ik alles afgeluisterd. Er kwam een kerel bij Mackay, die hem geld af wilde persen. Morgen om twaalf uur moet hij vijfduizend pond hebben. Het was den dief gebleken, dat de diamanten waarop ik zoo trotsch was, dat die prachtige robijnen en smaragden, waardelooze voddens waren, bazarrommel, glas ! Het is om je haren uit je hoofd te rukken ! Ik — een van die beroemdste actrices uit heel Londen ! Ik, die ben opgetreden aan het hof ! Ik ben belachelijk gemaakt, die schurk heeft mij onmogelijk gemaakt onder mijn collega's.

— Valsch ? kwam Bowen ontzet. Goede hemel — dat is vreeselijk ! Maar — je hebt toch dien kerel onmiddellijk laten arresteeren ?

— Ben je gek, Irwin ? riep Maud uit. Om dadelijk alles te bederven en de zaak ruchtbaar te maken. Die man zou dan immers uit wraak dadelijk alles verklapt hebben ! Wat kan mij het schelen of hij de dief was of namens den dief kwam, nu de juweelen toch valsch waren ? Wat raakt mij die heele smerige zaak, die Mackay nu op touw heeft gezet ? Laat hij het zelf opknappen ! Want ik ben er nog niet — en je zult raar opkijken ! De juweelen waren tegen diefstal verzekerd voor veertigduizend pond. Welnu, Mackay en de kerel die hem bezocht, kwamen overeen, dat bedrag te zullen deelen, als de valsche juweelen nooit meer tevoorschijn kwamen. Over een maand moet de Mutual de verzekeringsom uitbetalen —

maar morgen om twaalf uur moet Mackay vijfduizend pond betalen. Die Houston — zoo heet hij — komt ze halen !

— Maar — dan moet onmiddellijk de politie gewaarschuwd worden ! riep Bowen geheel in de war door alles wat hij daar zoo plotseling te hooren kreeg.

— Ik zeg je toch dat ik er de politie niet bij wil hebben ! riep de jonge vrouw op heftigen toon. Denk je dat ik er bij betrokken wil worden ! Aanstonds wordt er nog gezegd dat ik zelf de hand in het spel heb gehad, en dat er van den heelen diefstal geen woord waar is ! Ofwel, dat ik met de dieven heb samengespannen ! Niets van dat alles. Ik breek eenvoudig met Mackay, en — ik kom vragen of je een gentleman bent of iets anders !

Zij had hem bij deze woorden strak en onderzoekend aangekeken, en die paar seconden van zwijgen schenen al voldoende voor haar te zijn. De arme vrouw verbleekte en haar stem haperde toen zij uitbracht :

— Zeg maar niets, Irwin ! Je hoeft niet eens antwoord te geven. Ik heb het al gezien. Ik heb dus een al te groote wissel op je ridderlijkheid getrokken. Als er werkelijk een offer valt te brengen aan een vrouw, dan krabbelen jullie altijd terug. Het is heel aardig in gezelschap te worden gezien van een beroemde actrice — maar het is een heel andere zaak, openlijk als haar beschermer op te treden, als zij hulp en bijstand komt inroepen.

— Maud, ik bezweer je — wat je vraagt is voor mij onmogelijk — in mijn positie —

Zij was door een floers van tranen heen onzeker naar haar taschje en avondcape gaan zoeken, en zeide met een stem, heesch van gekwetste trots en bittere teleurstelling :

— Zeg maar niets meer ! herhaal ik. Ik ken al dat fraais ! De positie gaat boven alles — ook boven het hart en de toekomst van een diep rampzalige vrouw !

— Je overdrijft, Maud ! En ik geef je den oprechten raad, maar niet zoo eensklaps van Mackay weg te loopen.

Nu was er verachting in haar blik, waarmee ze hem mat, terwijl ze zei, ijskoud :

— Dat raadt je mij dus aan ! Maar dan sta je niet veel hooger dan hijzelf. Ik zal blijven bij een man die mij zoo laf bedrogen heeft, die mijn juweelen een voor een heeft laten vervangen door valsche ?

— Alles goed en wel beschouwd betaalde hij die juweelen destijds met zijn eigen geld.

— Wat maakt dat voor onderscheid ? vroeg zij heftig. Moest ik ze dragen of hij ? En bovendien — dat valt in het niet naast die schurkenstreek om het geld te willen opstrijken van de

verzekering. Hij is nu de medeplichtige van een juweelendief! Maar ik heb een naam te verliezen, onthoudt dat! En de politie wil ik er niet bij hebben en ik verbied je iets te zeggen van wat ik je nu mededeelde. Tusschen ons is natuurlijk alles uit, na de vernedering die je mij hebt doen ondergaan.

Vaarwel, mijnheer Irwin Bowen. En geluk met je hooge positie!

Zij opende haastig de kamerdeur, wierp ze voor zijn neus weer dicht en begon vlug de trap af te loopen, bijna stikkend van gegriefde ijdelheid, zelfvernedering en woede.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE	CLYSMA No. 30
GOLD DOLLAR	MAVRIDES TURKISH
	PIRATE

HOOFDSTUK VII.

'S MIDDAGS TWAALF UUR.

Den volgenden morgen, precies om kwart over elfen, hield een taxi stil, schuin tegenover het huis van Mackay en een goed gekleed heer stapte daaruit, elegant en nog tamelijk jong, die niet zonder veel kans op overrijden de straat overstak en aanschelde.

De butler in persoon opende de deur voor hem, en vroeg naar zijn naam.

— Ik heet Brenner, en Mijnheer Mackay verwacht mij! antwoordde de bezoeker.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, mijnheer, zeide de butler, en hij bracht de bezoeker naar het werkvertrek van Mijnheer Mackay dat wij reeds kennen.

De bankier zat in zijn leunstoel voor den schrijftafel, en het was duidelijk aan zijn gezicht te zien, dat hij een slapeloze nacht had doorgemaakt.

Hij keek den bezoeker scherp aan, trok een lade open, nam daar een klein briefje uit, en begon toen:

— U komt namens — mijnheer Houston?

— Ja, mijnheer Mackay. Hijzelf is verhinderd. Daarom zond hij mij. Het is evengoed, dat verzeker ik U!

— Gij zijt dus van alles op de hoogte?

— Nauwkeurig! antwoordde de bezoeker glimlachend. In ieder geval is mij medegedeeld, dat ik hier vijfduizend pond sterling in contanten moet ontvangen — desgewenscht tegen afgifte van kwitantie.

Mackay glimlachte bitter en zei!

— Laten wij die kwitantie maar laten varen! Hoe minder er geschreven wordt hoe beter

het waarschijnlijk is!

— Maar ik wil wel wat meer zekerheid hebben. Zeg mij dus in het kort wat de zaak is. Doch wacht een oogenblikje.

Hij schelde, de butler kwam binnen, Mackay stond op en vroeg op zachten toon, maar toch niet zoo zacht of de bezoeker verstond het:

— Is Mevrouw nog altijd niet thuis?

— Neen Mijnheer.

— Stuur een boodschap naar den Schouwburg! Laat de kamenier gaan of — wacht nog even — laat het meisje over tien minuten maar even bij mij komen, dan zal ik haar de boodschap zeggen. Het is raadselachtig —

Hij wenkte, de butler ging weg, en Mackay kwam met een vertrokken gezicht weer naar zijn schrijftafel terug.

Uit een tweede lade nam hij een klein geldkistje, opende het, nam er een klein stapeltje bankpapier uit, en wierp het op de tafel met de woorden:

— Daar is het geld! Maar wacht, ik vergat iets, ik weet niet waar mijn hersens zijn. U zoudt mij vertellen wat de zaak was.

Hij had zijn hand op het pakje biljetten gelegd en keek Brenner achterdochtig aan. Het lid van zijn oogen was met bloed belopen.

— De zaak is deze, begon de bezoeker kalm. Mister X heeft ontdekt dat de juweelen van Mevrouw uw echtgenoot, die een paar avonden geleden in de Opera ontstolen zijn valsch zijn, op drie na. De ontdekking van dat feit zou U tenzeerste benadeelen. De juweelen zijn echter voor veertigduizend pond verzekerd en Houston

is met U overeengekomen, de helft van dat bedrag te ontvangen als afkoopsom, waarop men U de valsche juweelen weer ter hand zal stellen. Van die twintigduizend pond zoudt gij er vandaag vijfduizend betalen dat is alles.

— Het is goed, gromde Mackay zijn hand wegtrekkend. Neem het geld, en maak dat je wegkomt. Over een maand spreken wij elkander nader.

Brenner had het pakje bankbiljetten kalm van de tafel genomen, en in zijn binnenzak gestopt.

Hij wierp een snelle blik op de pendule op den schoorsteenmantel, en hij zag dat het gesprek nauwelijks twaalf minuten had geduurd.

Daarop boog hij zwijgend, en verliet de kamer weer. Mackay had niet eens het hoofd opgeheven.

Hij zat wel tien minuten onbewegelijk voor zich uit te staren zonder blijkbaar iets te zien, totdat zijn blik op het kleine klokje vlak voor hem viel. Ongeduldig stak hij reeds de hand naar de bel uit, toen de deur openging en Gertrude binnentrad.

Zij had een enveloppe van zacht lila kleur in de hand.

— Gertrude, je moet nu aanstonds eens naar den schouwburg gaan en daar vragen....

Mackay hield eensklaps op. Hij had de enveloppe gezien, hij kende dat papier heel goed. Een vale kleur overtoog zijn gelaat, en zijn stem klonk heesch toen hij vervolgde:

— Voor mij?

Die werd zooeven voor U gebracht mijnheer! zeide Gertrude bedeesd en zij legde den brief op den uitersten hoek van den schrijftafel, zoodat hij er naar moest reiken, om hem te kunnen opnemen.

— Ga maar weg! zeide Mackay dof. Dat van den schouwburg — wacht daar nog maar even mee.

Zachtjes gleed het meisje het vertrek weer uit, en met een langzame beweging trok Mackay het smalle, stalen vouwbeen door de enveloppe.

Hij trok er den brief uit, bedekt met het fijne handschrift van zijn vrouw en begon te lezen.

Hij las den brief geheel uit en toen nog eens over.

Naar het uiterlijk volmaakt kalm, legde hij den brief toen neer, maar de hand die hem vasthield beefde.

— Dan is er ook geen reden meer om zachtmoedig te zijn zeide hij halffluid voor zich heen. Als ik moet vallen — dat dan alles om mij gode meenstorten!

Hij scheen weer geheel bedaard te zijn, nam met vaste hand de telefoon van den legger, en begon rustig te spreken:

— Vierduizendnegenendertig C. Scotland Yard? Hier Mackay, Bernard Mackay.

— De bankier. De Inspecteur die de zaak van de juweelen in handen heeft? Dat is prachtig. Ik heb U een mededeeling te doen. De juweelen waren valsch. Natuurlijk had ik alle redenen om dat voorloopig verborgen te houden. Zij zijn echter verzekerd tegen diefstal voor veertigduizend pond. Ik zou het waardeeren als U mij niet in de reden viel! U heeft goed verstaan — veertigduizend pond sterling. Gisteren kwam een van de dieven bij mij, een zekere Houston, die mij vijfduizend pond, vroeg, als betaling voor zijn stilzwijgen — want zijn opdrachtgever had reeds ontdekt dat de steenen valsch waren. Kan het U iets schelen, waarom ik ze liet vervalschen? Juist — het heeft volstrekt niets met de zaak te maken. Ik geloof dat ik daar het volste recht toe had. Die Houston heeft nog geen tien minuten geleden mijn huis verlaten — met de vijfduizend bedongen ponds in zijn zak. Ik reken er stellig op dat gij hem zult weten te arresteeren — wacht een oogenblik, de verwarring — ik verspreek mij. Het was niet Houston zelf, die om twaalf uur zou zijn gekomen, maar iemand die uit zijn naam kwam, daar hij zelf was verhinderd. dat maakt echter voor mij geen onderscheid — en ook voor U niet, naar ik hoop. Ja, dat is goed — zendt onmiddellijk een paar mannen — nog beter — komt U zelf ook maar mee — ik zal U nadere inlichtingen geven. Als wij dien kerel hebben dan zal hij ons Houston zeker wel kunnen — —

— Mijnheer Houston om U te spreken mijnheer!

Mackay liet het toestel uit zijn handen vallen.

Hij wendde zich met een ruk om. Bij de deur stond de butler en achter dezen meende hij een spookverschijning te zien — het was de man in het zwart, met zijn zoetsappigen glimlach, zijn garenhandschoenen en zijn ebbenhouten wandelstok met ivoren knop.

Daar stond hij al in de kamer, beleefd en onderdanig, met zijn doffen, hoogen hoed in de hand, wachtend tot de butler zou weggaan.

De deur ging dicht, en Mackay kwam half uit zijn stoel overeind en stotterde:

— W-wwat heeft dat te beteekenen? Wat kom je nu nog doen?

Houston haalde zijn wenkbrauwen hoog op, en herhaalde op zijn teemenden toon:

— Nu nog? Ik begrijp U niet mijnheer Mackay! Wat zou er gebeurd kunnen zijn dat mijn plannen had kunnen wijzigen?

Een oogenblik kwam er een nevel voor de oogen van Mijnheer Mackay. Hij was zeker een sterk man — maar deze opeenvolging was

wel wat al te veel, zelfs voor iemand van zijn kracht en weerstandsvermogen. Hij wist zich echter met een uiterste krachtsinspanning te beheerschen. Zoo helder was hij nog wel, of hij begreep aanstonds dat hier een of ander bedrog moest hebben plaats gehad, en dat deze dief zelf het slachtoffer was geworden van een of ander raadselachtig slim bedacht plan, maar hij kon zich volstrekt niet voorstellen wat dit was.

— Gaat U zitten, Mijnheer Houston, zeide hij met moeite zijn gelaat tot een glimlach plooiend.

Houston nam hem scherp op, keek eens het vertrek rënd en ging toen op de hem aangezezen stoel zitten.

— Ik hoop dat wij de zaak kort kunnen afdoen, mijnheer Mackay, begon hij stuursch met een geheel andere stem. Een kwitantie zal ik U wel niet behoeven te geven. Kom dus maar met de vijfduizend pond sterling over de brug, dan behoef ik U niet langer op te houden.

Mackay wreef met zijn hand over zijn voorhoofd, en zeide toonloos:

— De zaak heeft mij sterk aangegrepen Mijnheer Houston. Ik hoop dat gij mij niet zult overhaasten.

Er kwam een dreigende, loerende uitdrukking in de kleine oogjes van Houston, toen hij opmerkte:

— Wat moet ik daaruit afleiden? Ik hoop voor Uzelf Mijnheer Mackay, dat het geld er is, en dat gij mij niet zult trachten te bedotten? Bedenk wel dat wij U in onze macht hebben!

— Zou een cheque — begon Mackay aarzelend.

De ander wierp hem een boosaardigen blik toe en zeide:

— Er was sprake van contant geld, Mijnheer Mackay. Komaan, doen wij zaken of niet? Bij den hemel, het komt mij voor — zoo waar als ik hier zit — het lijkt er op alsof gij uitvluchten zoekt. Ofwel — mij aan de praaf wilt houden! Pas op, Mackay — want als dat waar zou zijn, dan — —

Op dit oogenblik werd de gangdeur opengerukt, en een Inspecteur van politie trad binnen, vergezeld door twee agenten, die bij de deur bleven staan.

Terwijl Mackay opsprong zeide de Inspecteur op den schrijftafel toeloozend:

— Het schijnt dat ik nog juist bijtijds kom, mijnheer Mackay!

— Neen, U komt driekwartier te laat, antwoordde Mackay op bitteren toon. Maar dat is in ieder geval Houston, de man die mij wilde afzetten.

— Volg ons dan, mijnheer! zeide de Inspecteur, zich tot den bezoeker wendend, die was opgerezen, en met een uitdrukking van doodelijken haat in zijn oogen naar Mackay keek.

— Je hebt het dus toch gewaagd, schurk? gromde hij tusschen de tanden. Maar jullie hebben me nog niet! Uit den weg daar, als je leven je lief is!

Een paar groote stappen brachten hem tot voor de agenten. Een hunner hief zijn vuist op, om hem te grijpen, maar bliksemsnel trok Houston aan den ivoren knop van zijn wandelstok — en een spitse, driehoekige degen flitste in zijn vuist.

Het staal drong den agent in de borst, hij wankelde en viel, en Houston sprong over hem heen, en was de deur al uit, voor de andere agent nog iets tot afweer had kunnen doen.

De volgende seconde was de wilde jacht begonnen. Houston moest het huis wel zeer goed kennen, want hij vergiste zich niet, maar koos den juisten weg en verliet het, niet door de voordeur, maar door een kleine tuindeur, die in een achterstraat uitkwam.

Niemand bevond zich daar. Kuchend en hijgend van het snelle loopen, vloog de schurk de straat ten einde, toen pas trok hij de klederen weer recht, hernam zijn statige houding en stapte op een auto toe, die in een wat bredere straat stond te wachten op den hoek.

Haastig fluisterde hij den chauffeur toe:

— Mislukt! Vlug naar huis — Stella moet gewaarschuwd!

Daar raasde de auto reeds voort, en een kwartier later stond zij stil, voor de deur van een groot, vervallen huis in het Oosten. Houston snelde de trappen op, tot hij de derde verdieping bereikt had, trok daar een deur open — en een waar gebrul wong zich uit zijn keel los.

Want stevig op een zwaren stoel vastgebonden vond hij daar zijn medeplichtigen, de mooie Stella, het meisje dat zoo voortreffelijk voor kaalhoofdige heertjes kon spelen, met een prop in, en een doek voor den mond, en nog meer bewusteloos van woede dan van pijn.

Houston greep een scherp mes van de lunchtafel, die onaangeroerd was, sneed de dikke touwen door, en rukte den prop uit den mond van de jonge vrouw.

— Wat is er gebeurd? vroeg hij ademloos.

— Een kerel is een kwartier geleden hier geweest — dacht dat jij het was — heeft de valsche rommel! hijgde Stella, nauwelijks in staat om te spreken. Hij moet — in jouw plaats — naar Mackay zijn gegaan — hij had de vijfduizend pond in zijn zak. Er was er nog een bij — die speelde wat met een revolver — en

voor ik het wist zat ik op dezen stoel, en kon niets meer doen — —

Houston was ook een man die heel wat kon verdragen, maar dit was teveel voor hem.

Hij daalde zoover hij kon uit, en gaf zijn rampzalige medeplichtige een muilpeer, die plotseling veel van haar schoonheid verwoestte voor het oogenblik, haar een dikke wang bezorgde, en haar opnieuw op den stoel deed neerbonzen — thans in een echte bewusteloosheid.

Nog dienzelfden middag echter bezorgde een onbekend gebleven besteller bij Mijnheer Mackay een vrij dikken brief, die vijfduizend pond aan geld bleek te bevatten en voorts een briefje van dezen inhoud :

„Mijnheer Mackay !

Ik vernam van de zware slagen die U vandaag hebben getroffen. Zij waren mij nog onbekend, toen ik U vanmorgen bezocht onder het mom van een van Houstons' medeplichtigen. Ik had namelijk Uw geheele gesprek met hem dat gisteren plaatsvond, kunnen hooren volgens een methode die U weinig belang zal inboezemen. Nu de zaken zoo staan, nu gij

letterlijk alles verloren hebt — nu gijzelf niet de kans meer bezit de liefde te winnen van de vrouw die U verliet — nu valt het mij al te zwaar het geld in bezit te houden, dat ik U afnam.

Moge het U strekken tot grondslag voor een gelukkig wederopbouw van Uw fortuin. Gij zult dan echter een andere werkwijze moeten toepassen — de vorige deugde blijkbaar niet.

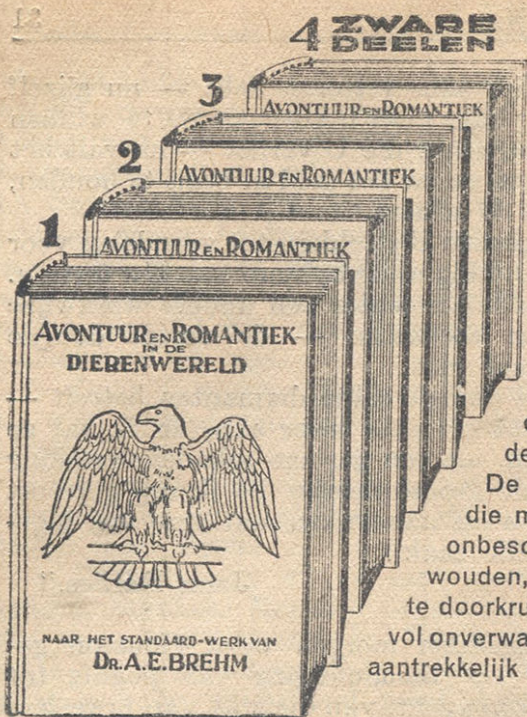
Wat de drie echte diamanten betreft — gij hebt er niets meer aan, en ik zal ze houden, als een geringe schadeloosstelling voor de groote moeite die ik mij getroost heb, en als aandenken aan deze vrij ingewikkelde zaak !

John Raffles.”

Den volgenden morgen werd Houston gearresteerd op beschuldiging van poging tot moord op een agent, van diefstal, van juweelen, en van poging tot afpersing — en bij die gelegenheid vernam hij pas, schuimbekkend van woede, uit den mond van den Inspecteur aan wien Mackay den brief van Raffles ter hand had gesteld, dat het de groote, geheimzinnige avonturier was geweest, die hem het koopje had geleverd, dat naderhand overeen bleek te stemmen met negen jaar celstraf.

De volgende aflevering bevat :

De zwarte Kap.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4
DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen.

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK MAAR

uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen....

De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen.... En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde standaard- en evenswerk van den grooten, Duitschen dierkundige **Dr. A. E. BREHM** aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. — Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen.

Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen: Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties. — Rijk vertelmateriaal voor de scholen. — Gezellige boeken. — Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo !....

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en Stamperius, bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON te adresseeren aan ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C.

Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

* { tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
tegen 13 „ „ „ „ „ fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/ de eerste maandelijksche termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrekening No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE
WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA^{№30} 1¼ct || NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct || GOLD DOLLAR 1ct
- MASPERO^{№2} 1½ct || PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct || FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

GRATIS
PUNTEN

Naam:

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

L 15

Stad:

Galieve mij gratis en franco Uw nieuwen Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénszelfde adres wordt slechts één dezer boni geaccepteerd

MARY LAVIÖR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE NETRO-GOLDMYNN MAVER ARTISTEN